

Соња Богдановић

СТАНОЈЛО МЕЂУ
ЖЕНАМА

Трагикомедија

СОЊА БОГДАНОВИЋ рођена је у Загребу 1935. године. Студирала је историју уметности у Београду. После завршених студија радила у Институту за историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Руководила је пројектима *Библиографија и историографија српске уметности*. Магистрирала је на теми Михаило Валтровић и Драгутин Милутиновић као истраживачи српских старина. Објављивала је радове у научним часописима и зборницима.

После пензионисања посветила се књижевном раду. Пише драмске текстове, романе и приповетке. Објавила је комедију *Калпија* (Савремена српска драма 16), и драматизоване бајке: *Црвенкапа у небајци* (Савремена српска драма 17), *Едерланда* (Савремена српска драма 18) и *Суђење Баба-Јази* (Савремена српска драма 19). Од позоришних комада за децу изводе се: *Црвенкапа у небајци* (Дечији драмски студио у Чачку, премјера 2. фебруара 2001. и Луткарско позориште у Нишу, премјера 20. фебруара 2002.)

Соња БОГДАНОВИЋ

СТАНОЈЛО МЕЋУ ЖЕНАМА
Трагикомедија

ЛИЦА

СТАНОЈЛО
МАЈКА
ПРВА ЖЕНА
ДРУГА ЖЕНА
ТРЕЋА ЖЕНА
ПРВА ЋЕРКА,
ДРУГА ЋЕРКА
ТРЕЋА ЋЕРКА
ЧЕТВРТА ЋЕРКА
ПЕТА ЋЕРКА
ШЕСТА ЋЕРКА
СЕДМА ЋЕРКА
ОСМА ЋЕРКА
ДЕВЕТА ЋЕРКА
ДЕСЕТА ЋЕРКА
ДОКТОР
ВРАЧАРА

ДЕЈСТВИЈЕ ПРВО

СЛИКА 1.

Зимско вече. Провејава снеж. Сћанојло и Прва жена у њарку. Обоје су дошљаци у великом брзду. Он је млад, висок, снажан, леи сељачки момак. Одевен најадно, све је на њему ново и лажно маркирано. Она је леиу-шкасија, једра, румена, здрава љровинцијска цура. Већ сатиима шейјају. Разговор није љријаиан. "Ноже су им оићале" ља су сели на клују. Смр-завају се.

- ПРВА ЖЕНА: *(Привија се уз Сћанојла, као да се угреје)*
Волиш ли ти мене бар мало Станојло?
- СТАНОЈЛО: *(Дискрејно се измиче)*
Не мрзим те али, право да ти кажем, не волим те баш много.
- ПРВА ЖЕНА: *(Плачним љласом)*
Колико ме волиш?
- СТАНОЈЛО: *(Дијалоџ се љонавља ове вечери љо ко зна који љуи.*
Дојадило му је већ) Толико да преспавам с тобом два три пута.
- ПРВА ЖЕНА: *(Бризне у љлач, љо сћоићи љуи ове вечери)*
А ја тебе волим више од свога живота.
- СТАНОЈЛО: *(Слеже раменима)*
Шта ја ту могу!
- ПРВА ЖЕНА: Освести се човече! Дете си ми направио!
- СТАНОЈЛО: Нисам имао намеру.
- ПРВА ЖЕНА: А шта ћу ја несрећница?
- СТАНОЈЛО: Абортирај.
- ПРВА ЖЕНА: *(Оиет љризне у љлач)*
Зар тако?
- СТАНОЈЛО: Тако.
- ПРВА ЖЕНА: Мораш да ме жениш.
- СТАНОЈЛО: Што да те женим?!
- ПРВА ЖЕНА: А што да ме не жениш?
- СТАНОЈЛО: Како да те женим? Сто пута сам ти рекао. Посао немам. Стан немам...

- ПРВА ЖЕНА: *(Прекида ȳa)*
За то не брини. Све ће мој тата да среди.
- СТАНОЈЛО: Нећу ништа да ми твој тата среди. Нећу да се женим.
- ПРВА ЖЕНА: А што Станојло?
- СТАНОЈЛО: Баш си недоказана. Млад сам. Тек сам војску отслужио...
- ПРВА ЖЕНА: *(Ойейȳ ȳa йрекида)*
Па шта!
- СТАНОЈЛО: Оћу мало да проживим...
- ПРВА ЖЕНА: *(Не да му да довриши)*
Ја сам малолетна.
- СТАНОЈЛО: *(Већ му је мука)*
За месец дана бићеш пунолетна.
- ПРВА ЖЕНА: Упропастио си ме. Први си ми био!
- СТАНОЈЛО: *(Више нема ни сїрїљења ни обзира)*
Пусти приче. Сви после мене биће ти други, па за кога се залепиш.
- ПРВА ЖЕНА: Ти си свиња Станојло.
- СТАНОЈЛО: Па свиња сам! Боље свиња него ожењен са 19 година.
- ПРВА ЖЕНА: Зашто ме не волиш Станојло?
- СТАНОЈЛО: *(Резиȳнирано)*
Шта ја знам!
- ПРВА ЖЕНА: Шта мени фали?! Реци Станојло шта мени фали!?
- СТАНОЈЛО: Ништа ти не фали. Ниси ружна,
(Жена зарида)
оћу да кажем, баш си лепа, једра, сваком можеш да се свидиш, ал'... не грејеш ми душу.
- ПРВА ЖЕНА: *(Урла још јаче)*
Ја без тебе нећу да живим Станојло.
- СТАНОЈЛО: Него шта ћеш?
- ПРВА ЖЕНА: Немаш срце Станојло.
- СТАНОЈЛО: Имам срце, како да немам срце. Не волим да те гледам кад плачеш. Нисам ја нечовек, али што не иде, не иде. Ајде лепо ко људи да се растанемо.

- ПРВА ЖЕНА: Нећу да се растајем од тебе никада Станојло. Или ћеш да ме жениш или ћу да мрем.
- СТАНОЈЛО: Луда женска главо, што да мреш због једног Станојла!? Имаћеш ти таквих ко што сам ја на сваки прст по једног.
- ПРВА ЖЕНА: *(Хистериично)*
Шта ти мислиш о мени Станојло! Нисам ја курва. Ја сам поштена девојка.
- СТАНОЈЛО: Извини. Нисам мислио ништа рђаво.
- ПРВА ЖЕНА: Како ниси?! Сад си ми рекао...
- СТАНОЈЛО: Ама немој да ми мериш сваку реч. Рекао сам, па шта! Нисам лоше мислио.
- ПРВА ЖЕНА: Можда и ниси али тако је испало. Лако је теби, а шта ја да радим?
- СТАНОЈЛО: Иди кући и спавај. Ја ћу на трамвај, па својој кући.
- ПРВА ЖЕНА: Ја своје куће више немам. Оваква не смем мојима на очи. Или с тобом ил' у гроб.
- СТАНОЈЛО: Који гроб бре! Сутра те водим код доктора, па да се ослободимо невоље и ја и ти.
(Станојло устџаје са клуџе и креће)
- ПРВА ЖЕНА: А после?
(Устџаје и она и хваџа ѓа за руку)
- СТАНОЈЛО: А после свако на своју страну.
(Убрзава ход и љокушава да извуче руку)
- ПРВА ЖЕНА: *(Не испуџиџа њеџову руку љруди се да иде у корак с њим, љлаче и даље)*
Не може тако. Имам и ја душу. И ја сам људско биће.
- СТАНОЈЛО: Па и ја сам људско биће, ништа нељуцки нећу да урадим. Доктора ћу ти нађем, на абортус ћу те водим, за руку ћу те држим, ништа нема да осетиш, анестезију ћу да платим, све ћу да платим. Такси ћу да платим! Шта још оћеш!?
- ПРВА ЖЕНА: Оћу да родим наше детенце.
- СТАНОЈЛО: Твоје детенце роди, нико не мож' да ти забрани, али без мене.
- ПРВА ЖЕНА: Не можеш да бежиш од одговорности Станојло. Ти си крив што сам трудна.

СТАНОЈЛО: Ма немој!

ПРВА ЖЕНА: Како Станојло? Како можеш тако Станојло!?

СТАНОЈЛО: Ако ћемо право, нисам баш много ни наваљиво.

ПРВА ЖЕНА: Животињо!

СТАНОЈЛО: Прва си се прилепила уз мене.

ПРВА ЖЕНА: А ти ко ниси тео!?

СТАНОЈЛО: Тео сам, како да нисам! Тешко одбијам кад ми се нешто понуди. Мушко сам.

ПРВА ЖЕНА: Станојло злотворе, мој ће тата на мртво да те убије.

СТАНОЈЛО: Не бојим се ја твог тате. Умем и ја да се бијем.

ПРВА ЖЕНА: Ти си битанга Станојло!

СТАНОЈЛО: Боље битанга него ожењен!

ПРВА ЖЕНА: *(Сїаје љред Сїанојла и заусїавља ља)*
Где ће ти душа Станојло!?

СТАНОЈЛО: *(Гура је од себе и иде даље)*
Откачи се од мене већ једном!

ПРВА ЖЕНА: *(Поново се хваїа за Сїанојла и љрчи за њим)*
Сталнојло, мој Станојло. Не остављај ме Станојло.

У љрейирци одлазе са сцене и љласови им се љубе.

СЛИКА 2. Неколико сати касније.

Трамвајска сїаница на малом скверу. Нигде живе душе. Дубока ноћ. Снежна мећава. Сїанојло чека љрамвај. Прва жена лежи у снежу. Већ је мало завејана.

СТАНОЈЛО: *(Гледа сваки час на сая. Нервозан је и љруди се да не љледа љрема жени)*
Иди кући. Смрзнућеш се.

ПРВА ЖЕНА: Рекла сам ти. Или ме жениш, или ћу да мрем.

СТАНОЈЛО: Луда жено. Нећу да те женим! Млад сам да се женим!
Што да се женим?!

ПРВА ЖЕНА: Због овог детенцета да ме жениш.

СТАНОЈЛО: Којег бре детенцета!? То има да очистиш а мене да оставиш на миру.

ПРВА ЖЕНА: Зар не осећаш обавезу према мени Станојло?

СТАНОЈЛО: Осећам, како да не осећам. Зато ти и плаћам абортус.

ПРВА ЖЕНА: Збогом мој Станојло. Наша смрт на твоју душу.

Неколико тренутака мукла тишина а онда наилази шрамвај. Станојло улази у шрамвај. Жена у последњи час скаче из снега и баца се на шрамвај који је већ кренуо. Станојло је рефлексно хвата за руку и увлачи у шрамвај. Жена се грчевито држи за њега.

СЛИКА 3. Мало касније

Станојлова кућа. Кухиња. Шпорећ на дрва, миндерлук, у ћошку дрвени војнички сандук, сто покривен мушемом, неколико столица (Распарених) и сипарински креденац, резеда боје. У кухињу се улази са сипареница којим се силази директно у двориште. Лево су још једна врата која воде у собу. Мајка је сипарена, јака, озбиљна жена. Делује монументално и по мало тајанствено. Очекује да је слушају без поговора. Верује у себе и у своју живојну мудрост која се заснива на искуству многих генерација мајки и свекрва у истој породици. Она се преселила из села у град, али се тиме за њу ништа не мења у њеним етичким ставовима, живојним навикама и потребама. Мудрост и истина су за њу увек исте и вечне категорије. Мајка седи на миндерлуку, Станојло на столица са наслоном, а Прва жена на столица без наслона.

МАЈКА: Ако сине. Боље да се ожениш.

СТАНОЈЛО: Млад сам мајко.

МАЈКА: Ако, боље млад, да не расипљеш снагу и паре на курветине. Кућу да кућиш.

СТАНОЈЛО: Ал' не волим је баш много.

МАЈКА: Шта има да је волиш? Здрава је, јака, није јаловица. Добро ће да ради и децу ће ти рађа.

СТАНОЈЛО: Нећу ни жену, ни децу, ни кућу да кућим. Млад сам. Оћу да се проводим. Оћу фудбал да играм.

МАЈКА: Који фудбал, који провод, црни Станојло! Оћеш да се упропастиш Станојло.

- СТАНОЈЛО: Могу још да учим! Оћу на технику да се упишем.
- МАЈКА: Од превише учења сине вајде нема! Ни покојни ти отац не беше много писмен па шта му је фалило!? Домаћин човек. Све је са својих десет прстију стеко.
- СТАНОЈЛО: Ништа ти не разумеш мајко. Много си примитивна.
- МАЈКА: Ал' сам ти мајка. Има да ме поштујеш и слушаш.
- СТАНОЈЛО: Све ћу да те слушам, ал' нећу да се женим.
- МАЈКА: А што да се не жениш?! Да ми будеш Човек! Домаћин! Уз жену да се смириш, да се средиш.
- СТАНОЈЛО: Млад сам мајко!
- МАЈКА: Што млађи то боље. Лакше ће се навикнеш! Све што зарадиш у кућу ће да иде, да не расипљеш на пијачење, на вуцарање. Оно, и ова је нека полегуса, ал' ајд! Само је тебе имала а и дете је твоје.
- ПРВА ЖЕНА: Ја трудна својима не смем на очи. Убиће ме!
- МАЈКА: Ти да ћутиш. Што ниси мислила док си се курвала с мојим сином. Теби нико није крив.
- СТАНОЈЛО: Реко сам ти већ! Можеш да абортираш. И тебе и мене да ослободиш.
- МАЈКА: Ко да абортира мој Станојло?!
- СТАНОЈЛО: Ниси савремена мајко.
- МАЈКА: Ама, узми се у памет Станојло! Има да буде како ја рекнем. У собу Станојло и спавај! Сутра сабајле, идемо да испросимо девојку.

Станојло покуњено креће ка враћима собе а прва жена за њим.

- МАЈКА: Ти узми поњаву и простри уз шпорет. Топло ће да ти буде. Ово је поштена кућа! Невенчани не мож' заједно у кревет.
- ПРВА ЖЕНА: Хвала вам мајко...
- МАЈКА: *(Прекида је)*
Ништа ти мен' нема да зафаљујеш. Таке ко ти народ је некад засипо с камење и бацо у бунар.
- ПРВА ЖЕНА: Нисам ја ...

МАЈКА: *(Не да јој да доврши)*
Шта ти!? Ја ово због мојега Станојла и тог копилчета.
Да се не расипље крв Станојловића по буџаци. Ајд’
Станојло у собу на спавање.

Станојло одлази и зајивара за собом врайа. Мајка вади крйарицу из сандука и добацује је Првој жени, а онда намешйа себи кревейй.

ПРВА ЖЕНА: *(Најзад долази до речи)*
Нисам ја тиква без корена. Јединица сам, мираџика.

МАЈКА: *(Пријайно изненађена)*
А јел’? А шта ти твоји дају?

ПРВА ЖЕНА: Купили су плац у Крњачи. Кућу ће да ми направе.

МАЈКА: А где они седе?

ПРВА ЖЕНА: У Великој Плани. Отац ми воскар. Прави свеће и вештачко цвеће.

МАЈКА: На мртваџи много мож’ да се заради.

ПРВА ЖЕНА: И спрему имам девојачку лепу. Све сам сама везла.

МАЈКА: А умеш да куваш?

ПРВА ЖЕНА: Умем. Све ме мајка научила. И намештај ће да ми купе и белу технику...

МАЈКА: *(Не занима је више)*
Што ћеш ти у Београд кад твоји у Велику Плану седе?

ПРВА ЖЕНА: Учим за фризерку.

МАЈКА: Имаш родбину у Београд?

ПРВА ЖЕНА: Не. Изнајмили ми моји собицу, са још једном друга-рицом.

МАЈКА: Женско се из кућу не одваја док се не уда. Ома се прокурва.
(Добацује јој јасйуче)
Ево да туриш под главу, да ти не буде тврдо.

Сцена се йолако зайшамњује и несйаје.

СЛИКА 4.
Исте ноћи

На сцени мрак. Рефлектор осветљава Мајку. Она сјава на миндерлуку. Посиљелина сељачка: просиљирка од кудеље и тврдо вунени јасиљук. Покривена је ћилимом. На њој окрпљена сељачка кошуља. Сјава сјакојно, чврсто, мирно, повремено тихо “женски” хрче.

Рефлектор осветљава Прву жену. Она лежи на крпарици поред шпорећа, обучена, само је чизме скинула. Покривена је својим калупом. Под главу је ставила јасиључе. Ваља се у шпорећу утасила. Зима јој је и тврдо јој је. Више дрема него што сјава. Сва је здрчена, шћућурена покушава некако да се утреје али је задовољна. Смешка се у полусну.

Рефлектор осветљава Сћанојла у соби на каучу. Он је у пружастој љижи. Посиљелина је од плавог коцкастог канафаса. Дебео црвени јорџан. Сћанојло сјава немирно. Баца се по кревету. Зноји се. Сања.

ГЛАСОВИ

САВЕСТИ:

(Долазе са свих страна, пригушени али јаки, као када се деца љаше)

Мораш Станојло! Крив си Станојло! Крив си, крив си!
Мораш, мораш да се жениш, мораш Станојло!

СТАНОЈЛО:

Нећуу! Нећу! Нећу.

(Буди се. Устаје из кревета, пије воду из бокала, шета по соби али му је зима. Враћа се у кревет и одмах пада у немиран, кошмарни сан).

ГЛАСОВИ

САВЕСТИ:

Мораш Станојло, моооораш. Криииив си Станојло! Еј
грдниии Станојло! Нема ти спаса Станоооојлооо.
Крив си, крив си, криииив.

СТАНОЈЛО:

Нећу! Нећууу. Цвили у сну као мало дете. Нећуууууу!

ДЕЈСТВИЈЕ ДРУГО

Између Првог и Другог дејствија прошло је пет година.

СЛИКА 1.

Соба у адаптираној гаражи, уједно је и соба и кухиња и све. У једном уљу ишорет на дрва, поред њега сиволица а на сиволици коришћено. На средини собе сиво и сиволице. На сиволици њега судови од вечере. Нерод. Свуда разбацана одећа. Оштрца колича у којима спава беба. Дечије играчке. Два кревета сивојена у брачни кревет заузимају половину собе. На једном спавају ишоретке ири мала деишца, Сивојено лежи у другом кревету и покушава да спава. Прва жена ире веш у коришћеном. Свејено је ири-жушено да би деца могла да спавају.

- ПРВА ЖЕНА: Овако више не може Станојло. Ил' ниси код куће ил' спаваш.
- СТАНОЈЛО: Шта оћеш?!
- ПРВА ЖЕНА: Свашта оћу, ал' за почетак 'оћу лепо људски да поразговарамо.
- СТАНОЈЛО: Па разговарај док ја дремкам. Много сам уморан.
- ПРВА ЖЕНА: Ђубре си ти Станојло, нема таквог на кугли земаљској.
- СТАНОЈЛО: Јел' то твоје лепо, људско разговарање?
- ПРВА ЖЕНА: А како би ти? Ништа боље ниси заслужио.
- СТАНОЈЛО: Па кад нисам, ја ћу да спавам док ти разговараш. *(Намешћена се удобније на јасиук.)*
- ПРВА ЖЕНА: *(Викне нервозно, хистерично)*
Трудна сам!
- СТАНОЈЛО: *(Ошвори очи и иридигне се на кревету)*
Честитатм!
(а онда се ионово блажено сивојени на јасиук)
- ПРВА ЖЕНА: Јеси ли пијан Станојло!? Шта честиташ! Четворо си ми већ направио! Види колишњи су! Не могу да издржим толики терет.
- СТАНОЈЛО: *(Већ се сасвим расанио, али је флегматичан)*
Шта ја ту могу? Така ти је судбина.

- ПРВА ЖЕНА: Каква судбина! Ово ћу да абортирам и квит.
- СТАНОЈЛО: *(Скочи у кревету)*
После првог свако си тела да абортираш! Те рано ти, те много ти. Е ни једно нећеш ти мени да абортираш кад прво ниси абортирала. Где би нам био крај да си ме онда послушала! Сада има да рађаш све редом како стигну.
- ПРВА ЖЕНА: Али Станојло,
(Говори кењкаво, љлачући)
не могу више. Умрећу.
- СТАНОЈЛО: Сви ће да умремо једног дана.
(Скочи главу на јасиук и зајвара очи)
- ПРВА ЖЕНА: Чујеш ли ти мене Станојло! Ово нећу да родим.
- СТАНОЈЛО: *(Сада већ љубићко поскочи у кревету)*.
Море има да га родиш. Можда ће да буде мушко. Ово што си родила се не рачуна. Све четири женске.
- ПРВА ЖЕНА: А ако и ово буде женско?
- СТАНОЈЛО: Има да родиш и шесто, и десето ако треба, све док не буде једно мушко?
- ПРВА ЖЕНА: А кад родим мушко?
- СТАНОЈЛО: Онда више нећу да те пипнем. Има да те чувам ко икону. После мушког ни једно више нема да родиш.
- ПРВА ЖЕНА: Не зезај ме Станојло.
- СТАНОЈЛО: Ама ко те зеза! Кад родиш мушко одрадила си своје. Идеш у сексуалну пензију. Има да живиш ко монахиња.
- ПРВА ЖЕНА: А тако! Имаш другу жену!?
- СТАНОЈЛО: Која жена! И тебе ми је преко главе.
- ПРВА ЖЕНА: Не могу више. Ово ћу да абортирам. И ја се ваљда нешто питам!
- СТАНОЈЛО: Док си са мном ништа се не питаш.
- ПРВА ЖЕНА: А што Станојло ако Бога знаш?
- СТАНОЈЛО: Кад си навалила да те женим, трпи.
- ПРВА ЖЕНА: Шта лупаш Станојло!? Нисам ја наваљивала. Да није било нашег детенцета...

- СТАНОЈЛО: И ово што сад 'оћеш да абортираш је наше детенце.
- ПРВА ЖЕНА: Станојло скоте, који ме ђаво споји с тобом!
- СТАНОЈЛО: Камо среће да се никада нисмо спојили.
- ПРВА ЖЕНА: А је л'!? Ти би да ме нема, да ме никада није ни било!?
- СТАНОЈЛО: Који ме враг натера да чекам трамвај. Требало је да се запутим пешке. Да трчим колико ме ноге носе. Никад да ме не стигнеш.
- ПРВА ЖЕНА: *(Плаче)*
А ја да умрем у снегу?!
- СТАНОЈЛО: Е баш би умрла! Да није имо ко да гледа комендију, дигла би се ти.
- ПРВА ЖЕНА: Умрла би, деце ми моје!
- СТАНОЈЛО: У моју децу да се не кунеш!
- ПРВА ЖЕНА: Будаласти Станојло! Ајд' пусти моју мајку да дође понекад, да ми помогне.
- СТАНОЈЛО: А јок! Твоја мајка у кућу да ми не улази. Да ми кмези и закера. Доста си ми и ти таква плачљива и досадна.
- ПРВА ЖЕНА: Па кад твоја мајка ништа да пипне неће. Седи по цео дан под крушком и плете себи десети прслук без рукава, а неће мало своје унуче да причува. Само да га припази.
- СТАНОЈЛО: Она је своју децу подигла. Доста се нарадила. Не би јој ни ја дао за тебе да ради.
- ПРВА ЖЕНА: Могли би бар са станом да се заменимо. Доста је њој ова гаража. Ми би тамо имали комоцију – одвојено собу, одвојено кујну. И топлије је, и изгледније, и здравије. За децу би било боље.
- СТАНОЈЛО: Шта је теби жено?! Моју мајку да истерујеш из њене куће!
- ПРВА ЖЕНА: Можемо код мојих у Крњачу. Цео спрат за мене озидали. Трособан комфоран стан. Седамдесет квадрата! И све намештено. И бела техника. Има само да се уселимо.
- СТАНОЈЛО: Може, ко ти брани. Усели се, али без мене. И мајка нека ти помаже тамо колико оће.
- ПРВА ЖЕНА: А што Станојло? Што си се укопистио ко магаре!?

- СТАНОЈЛО: Нећу да будем призетко!
- ПРВА ЖЕНА: Ама шта лупеташ Станолло!
- СТАНОЈЛО: Јесам ли рекао твом оцу да ништа не зида и не купује?
Рекао сам! Јесам ли тео за мираз паре да примим!?
Тео сам. Ал' он не да. Оће у своју кућу да ме доведе!
- ПРВА ЖЕНА: Па шта би с парама бога ти Станолло?!
- СТАНОЈЛО: Надзидали би и проширили гаражу. Сто квадратата
могли смо од тога да направимо! Скућили би се. Све
би имали мало по мало.
- ПРВА ЖЕНА: Па имамо и тамо.
- СТАНОЈЛО: Јес, а он и твоја мајка да ме надгледају! Преселили се
из Велике Плане да буду уз ћеру своју. Не мож' тако
са Станолловићима!
- ПРВА ЖЕНА: *(Покуњено)*
Дај да донесем бар своју веш машину из Крњаче. Руке
су ми се у ране претвориле за овим коритом.
- СТАНОЈЛО: Иди у Крњачу па тамо пери веш у својој машини, али
се вамо више не врћај.
- ПРВА ЖЕНА: Ти оћеш да ме отераш Станолло са петоро деце! Да ме
убијеш оћеш! То ти оћеш злотоворе.
- СТАНОЈЛО: Реко сам ти већ да ћу да купим ту јебену вешмашину.
- ПРВА ЖЕНА: Обећаваш, само обећаваш.
- СТАНОЈЛО: И бре, колико кукаш за ту машину. Чим узмогнем
купићу. Мислиш да је лако вас толике да раним.
- ПРВА ЖЕНА: И мајка твоја могла би да помогне, да купи нешто.
Пуна је пара. Пензију има, деца јој шаљу девизе, а њој
ништа и не треба...
- СТАНОЈЛО: Моју мајку да не дираш. Она се у животу и напатила, и
нарадила и нагладовала. Има сад да ужива. Ти њој има
да помажеш а не она теби.
- ПРВА ЖЕНА: Ама Станолло...
- СТАНОЈЛО: Јеси л' ме чула жено!? Зуднула више да ниси.

*Сїанолло се окреће на сїрану, зашварача очи и пада у сан. Жена и даље
ћлаче. Завршила је прање и спрема се да лежне поред Сїанолла. Деца
почињу да се мешкоље, а онда једно по једно удари у дреку. Жена узима
најмање да надоји. Седи с њим и ћлаче. Зашамњење, али се и даље чује
дерњава деце.*

СЛИКА 2.
Сутрадан рано у јутро

Дворишћѣ. У дну гаража адайирана у сѣан, десно сѣейенишћѣ које води у кућу. Уз гаражу настѣрешица и у њој сѣари, олујани шѣорей, ѣолица са мало судовѣ, сѣо и клуја. Имрѣовизована лѣйња кухиња. У дворишћѣу је неколико воћки између којих су разѣйѣи конойци за сушење вѣша. Мајка седи на шамлици исѣод једног дрвѣйа и ѣлѣйѣ неко велико црно ѣлѣйиво. За ових ѣѣй година није се ни мало ѣромѣнила. И даље делује чврсѣо, здраво и сѣабилно. Прва жена је, одебљала, блѣда, уморна, заѣуишћѣна, чујава, у сѣарој, изблѣделој ѣренерки, ѣросѣйѣре ѣелене и дружи дѣчији вѣш. Из гараже се чује галама, дѣјѣ ѣѣйање, цичање, ѣлач бебе (Као кад се ѣролази ѣоред јаслица). Ни Жена ни Мајка не обраћају на ѣо ѣажњу.

МАЈКА: Много ти од ноћаске дрече деца снајо. Што и' некако не умириш. Пробудише ме у сред ноћи, па ме р-санише.

ПРВА ЖЕНА: Како да их умирујем Мајко!? Не могу да стигнем свако да нараним и пресвучем. Станојло неће ништа да пишне да ми помогне.

МАЈКА: Пустѣ Станојла. Он је мушко. Шта он има да пѣпа и помаже. Ти њѣга има да двориш а не он тебе.

ПРВА ЖЕНА: Ама кога да дворим!? Разболећу се од оволико рада.

МАЈКА: Е снајо, бесна си ти. Одврнеш славину, вода потече, оћеш ладна, оћеш врућа, оћеш млака. Лебац у пекару, нема да мѣсиш...

ПРВА ЖЕНА: (Прекида је)
С тобом не може да се разговара Мајко.

Прва жена настѣавља да ѣросѣйѣре вѣш. Свѣкрва је ѣажљиво ѣосмаѣра. Обе ѣуиѣ једно време.

МАЈКА: Ти си опет трудна снајо.

ПРВА ЖЕНА: Од тебе ништа не може да се сакрије.

МАЈКА: Шта има да се крије! Женско је да рађа док може.

ПРВА ЖЕНА: Е ово нећу да родим!

МАЈКА: Него шта ћеш?!

ПРВА ЖЕНА: Има да га абортирам.

МАЈКА: Како бре да абортираш? Можда ће да буде мушко.

ПРВА ЖЕНА: Неће. Опет ће да буде девојчица.

МАЈКА: Ниси ништа док не родиш мушко. Права жена мушку децу рађа.

Прва жена заусџи нешџо да каже, ља само најрави жримасу и слеже раменима. Мајка се љрави да није љримеџила. Сачека мало да чује одговор, ља кад одговора нема она насџави:

МАЈКА: Већи је глас кад се мушко роди. Више вреди мушко. Женско је да се пати. Да си рађала синове муж би те поштовао. Овако ко да му и ниси жена.

ПРВА ЖЕНА: А шта ја ту могу?

Жена је завршила са љросџирањем веша, ложи ваџру у шџорейџу, љрисиџавља млеко да се кува, сџрема доручак, љушџи кромџир за ручак. Све џо ради док разговара с Мајком. Мајка цело време љлеџе.

МАЈКА: Ништа не можеш јаднице. Бог те створио фаличну. Да сам ја рађала само девојке мој би ме чојек оћеро. Ал' ја му пет синова родила.

ПРВА ЖЕНА: И ти си рађала кћери.

МАЈКА: Њи' не рачунам. Рачунају се само синови.

ПРВА ЖЕНА: Колико си ћери родила?

МАЈКА: Шест. Бог се добри смилова, па четири узео себи док су малецке биле.

ПРВА ЖЕНА: Јеси ли их много жалила мајко?

МАЈКА: А што да и' жалим!? Женско се рађа да се мучи и злопати. Боље им је тамо ди су.

ПРВА ЖЕНА: Како можеш тако?!

МАЈКА: Женско ти је ил' мученица ил' курва. Мученице ми жао да живи а курва је резил и срамота.

ПРВА ЖЕНА: Зар не може жена да буде и срећна и поштена?

МАЈКА: А ди то виде, очију ти!? Срећа и поштење не иду заједно. А јок!

ПРВА ЖЕНА: Како само кћери да ти умиру? Да ниси мало помогла?

МАЈКА: То нико не мож' да докаже. То више да поменула ниси!

ПРВА ЖЕНА: Па прича се.

- МАЈКА: Немам ја ништа с тим очињег ми вида. Свекрва и' кварним млеком ранила.
- ПРВА ЖЕНА: Како си допустила?
- МАЈКА: Нико мене ништа пита није. Свекрва беше власт у кућу. И шта ће ми женско? Да се пати.
- ПРВА ЖЕНА: Е па Мајко, ја сам се нарађала. Четири детета за пет година. Доста је било.
- МАЈКА: Кћери се не рачунају. За мене и мојега Станојла ти још ниси родила.
- ПРВА ЖЕНА: Бога ми за себе јесам и родила и нарађала се.
- МАЈКА: Слушај снајо! Да те посаветујем, а ти послушај ако си паметна.
- ПРВА ЖЕНА: А шта мајко?
- МАЈКА: Да се породиш у своју кућу. Ко закаснила у болницу.
- ПРВА ЖЕНА: А што?
- МАЈКА: Ако буде мушко, ће зовемо хитну помоћ да возе у болницу и теб' и дете. Тамо ће те посећујемо, понуде да доносимо, част да плаћамо...
- ПРВА ЖЕНА: А ако буде женско?
- МАЈКА: Е то тедо' да ти кажем. Ако опет буде женско, ти га, чим се роди, придави.
- ПРВА ЖЕНА: Како да га придавим куку!?
- МАЈКА: Лако. Притиснеш му само јастуче на лице, док још ни закмечало није. Очас се удави.
- ПРВА ЖЕНА: Бог с тобом мајко! Не би то ни луда урадила.
- МАЈКА: Не мож' да придавиш а да абортираш можеш.
- ПРВА ЖЕНА: Није то исто.
- МАЈКА: Ама исто је.
- ПРВА ЖЕНА: Грехота је.
- МАЈКА: Није. Што женско да се мучи.
- ПРВА ЖЕНА: Не могу ја то.
- МАЈКА: Ја ћу га придавим ако ти не можеш.

Излази Станојло из гараже. Он је мало крућији него у првом чину, одевен је сиротишки, с пажњом, води рачуна о маркама и моди.

- СТАНОЈЛО: Како си спавала мајко?
- МАЈКА: Спавала како сам могла. Деца ти врчаше ко јарићи целу ноћ. Како да спavam!
- ПРВА ЖЕНА: Ајде Станојло да доручкујеш док је попара врућа.
- СТАНОЈЛО: Не могу, рано ми је.
- ПРВА ЖЕНА: Јес', после по граду паре трошиш.
- МАЈКА: Он и' зарађује па и' и троши. Мушко је, има права.
- СТАНОЈЛО: Немој да ме чекаш ни на ручак ни на вечеру.
(Покушава да прође на кайију)
- ПРВА ЖЕНА: Што да те чекам? Не памтим када си јео код куће.
(Станојло се прави да не чује и креће према кайији, Жена му прејречава њу)
Стани Станојло. Морамо да разговарамо.
- СТАНОЈЛО: Шта 'оћеш опет?! Јуче сам ти дао паре. Има да трају до суботе.
- ПРВА ЖЕНА: Дај ми паре за абортус.
- СТАНОЈЛО: Пази да ти не дам!
- ПРВА ЖЕНА: Сама ћу да их нађем.
- СТАНОЈЛО: Пребићу те ко мачку.
- МАЈКА: Тако је Станојло. И ти да будеш мушко.

Станојло користићу прилику и излази на улицу.

- МАЈКА: Него ја да ти кажем снајо. Иди у Свету Петку, попиј свете водице, помоли се светој Петки да ти ово буде мушко.
- ПРВА ЖЕНА: Молила сам се ја и за трећу и за четврту, па ништа није помогло.
- МАЈКА: Нека те омађајила. Иди код врачаре да ти скине мађије.
- ПРВА ЖЕНА: Море и код врачаре ћу да идем. Овако више не може.

МАЈКА: *(Погледа у небо)*
Добро се разданило. Идем да доручкујем па да се малко промајем по ладовину. Ноге ми се укретише од седења.

Мајка и Прва жена крећу свака у своју кућу. Мајка засијаје и окреће се снаји.

МАЈКА: Е снајо! што упропасти мојега Станојла! Ако не родиш мушко има име да нам се затре.

ПРВА ЖЕНА: Не кукај свекрво, од толико ћери нека ће се окопили, неће да пропадне часно име Станојловића!

Прва жена улази у гаражу и бесно залути враица за собом. Мајка, која се већ држала за кваку, засијане за иренуишак не окрећући се према снаји, а онда и она уђе.

СЛИКА 3.

Истог дана мало касније

Мирна улица. С једне стране је цвећарница. Иза цвећарнице је собица. У собици стоји за припремање букетица и венаца, две столице и пуно посуда са цвећем. Преко пута је пиљарница. Сцена је намењена иако да је пиљарница истиакнућа, а цвећарница у дружном плану. И иза пиљарнице је собица. То је класичан маџацин са џајбама и разним кришом, али у њему су нађурани лежај, решо и фрижидер. Пиљарница је Сјанојлова, заправо једна од неколико Сјанојлових пиљарница које он сваки дан обилази, врши набавке, скупила пазар и др.

У собици иза пиљарнице стоји Сјанојло. Пиљарица – Друга жена – послуже. Она је лепоушаста, припросна девојка. Одевена је нападно и јефтино. Позамашина задњица и крувне ноге уијежнути су у шарене, преијежно црвене хеланке. Бујне жруди просио испијадају из деколишеа роза блузе. Око враица неке шарене ђинђуве. Велике наушнице. На ногама наранџасте сандале са високим шипиклама. Коса нафрћкана, офарбана у црвено, израсла за добра два прста. На све што има уијадливу шминку. Ужурбана је, услужна и "слајка". Сјанојло се проијеже и буди.

СТАНОЈЛО: *(Гледа на саи)*
Много сам се задржао. Дај ми пазар од јуче па да идем даље.

ДРУГА ЖЕНА: Ево, све ти је ту, и паре и рачуни.
(Пружа му коверету са пазаром)
Баш си лепо отспавао Газда.

- СТАНОЈЛО: *(Не зледајући зүра љазар у цей)*
Ноћас ни тренуо нисам. Жена звоца, кука, кењка, зановета. До пола ноћи није уста затварала, а кад она ућута наставише деца да дрече. Таман једно стане друго настави. Онда се она ували код мене у кревет. Кревет тесан, она подебела, па знојава.
- ДРУГА ЖЕНА: Није ти лако Газда.
- СТАНОЈЛО: Опет је трудна.
- ДРУГА ЖЕНА: Куку! Већ четворо деце имате, све једно другом до ува, што се каже.
- СТАНОЈЛО: И то женске!
- ДРУГА ЖЕНА: Ово ће да буде мушко.
- СТАНОЈЛО: Врага. Опет ће попишуљу да ми роди.
- ДРУГА ЖЕНА: Не буди песимиста Газда. Осећам да ће овога пута да те обрадује синчином.
- СТАНОЈЛО: Где су ми ципеле?
- ДРУГА ЖЕНА: *(Доноси му ципеле)*
Ево, мало сам их очистила док ти спаваш. Прашина се наватала на њи, а и блато.
- СТАНОЈЛО: Хвала ти. Она моја се никада не би сетила мало четком да мане.
- ДРУГА ЖЕНА: Немој тако Газда. Преоптерећена је децом, где да стигне све. Сигурно си и гладан.
- СТАНОЈЛО: Купићу уз пут бурек. Рано ми било да доручкујем код куће.
- ДРУГА ЖЕНА: А ја баш мало час тркнула и купила бурек с месом.
- СТАНОЈЛО: Ко да си знала. Волим највише бурек с месом.
- ДРУГА ЖЕНА: Дај да ти сервирам, да поједеш часком, да не излазиш гладан.
- СТАНОЈЛО: *(Хваља се за новчаник)*
Да ти прво дам паре, после да не заборавим.
- ДРУГА ЖЕНА: Не треба Газда. То је ситница. Купила сам и за себе.

Дружа жена љримиче сћолицу до креветѝа, сервира на њој бурек. Док ѝо ради, јако се нађиње над Сћанојла, скоро лице да му се зађњури у њен деколѝе.

- СТАНОЈЛО: Ала лепо миришеш!
- ДРУГА ЖЕНА: То је неки дезодоранс, мало је прејак за мој ускус.
- СТАНОЈЛО: Мени се допада баш тако јак.
- ДРУГА ЖЕНА: Оћеш и јогурт. Свеж је, на точење. Са Каленићеве пијаце.
- СТАНОЈЛО: Ајд' и јогурт. Баш би ми пријало.

Друџа жена се саџиње да извади јоџурт из фриџидера и ѿодмеће Станојлу своје шарене хеланке ѿод нос. Он не може да одоли хваћа је за задњицу. Друџа жена се кикоће. Седа му, као случајно, у крило.

- ДРУГА ЖЕНА: Извини Газда, мало је тесно.
(Кикоће се)
- СТАНОЈЛО: Извини ти.
(Једном руком једе а друџом држи жену у крилу и ваћа је ѓде сћићне. Нуди јој бурек)
Узми један гриз.
- ДРУГА ЖЕНА: (Заџризе мало од њеџовоџ ѿарчећца)
Нисам гладна али не могу да одолим..
(Кикоће се јер је ѓазда ѓолица)
- СТАНОЈЛО: Не радим ово са својим радницама из принципа,
(Одџурне доручак и обара жену на кревет)
али теби не могу да одолим.
(Пушћца је за ѿренућак)
Иди часком да закључаш радњу.
- ДРУГА ЖЕНА: (Намешћца се исћод њеџа)
Већ сам закључала Газда.
- СТАНОЈЛО: Свака ти част! На све унапред мислиш.
- ДРУГА ЖЕНА: Како да не мислим Газда. Ти свако јутро овде надокнадиш све што си код куће пропустио и спавање и доручак и јебање.

На ову ѿоследњу реч Станојло се ѿросћо ѿомами од узбуђења. Призор ѿраје само секунд а онда се сцена замрачује и у мраку се чују ѓласови бурноџ и ѿо мало вулџарноџ љубавноџ односа.

СЛИКА 4.
Мало касније

У првом плану је цвећарница. У цвећарници је продавачица Трећа жена. Она је врло млада, изузетно лепа. Изгледа као са "насловне стране", доштерана, фина, љубазна, атрактивна. Сћанојло наилази изненада, скоро је ушлази. Између њих постоји већ нека игра. Он се њој одавно удвара а она се прави невиница, али кокешира. Игра игра.

СТАНОЈЛО: Комшинице, изгледаш као цвет у том цвећу.
ТРЕЋА ЖЕНА: Шта жели Господин?
СТАНОЈЛО: Направи ми велики букет?
ТРЕЋА ЖЕНА: Од каквог цвећа желите господине?
СТАНОЈЛО: Од најлепшег.
ТРЕЋА ЖЕНА: За гробље или за живе?
СТАНОЈЛО: Које гробље, далеко било!
ТРЕЋА ЖЕНА: Претпостављам да је у питању женска особа.
СТАНОЈЛО: Да.
ТРЕЋА ЖЕНА: Супруга, вереница, или можда сестра?
СТАНОЈЛО: Нисам ни верен ни жењен, а немам ни сестру.
ТРЕЋА ЖЕНА: Значи мајка.
СТАНОЈЛО: За мајку ћу да купујем цвеће када умре.
ТРЕЋА ЖЕНА: Купујете тек тако, за неку жену.
СТАНОЈЛО: Да.
ТРЕЋА ЖЕНА: За какву прилику: рођендан, слава ...
СТАНОЈЛО: Оћу да јој изјавим љубав.
ТРЕЋА ЖЕНА: О! Онда узмите руже, и то ове црвене. Скупе су, али су најлепше. Ноћас су авионом стигле из Холандије.
СТАНОЈЛО: Направи ми велики букет од тих црвених ружа.
ТРЕЋА ЖЕНА: Не господине! Ако хоћете да изјавите љубав узмите само једну, али најлепшу.
СТАНОЈЛО: Како ти кажеш.
ТРЕЋА ЖЕНА: *(Бира ружу, увија је у целофан и јружа Сћанојлу)*
Овако ће бити најбоље. Свега 100 динара.

- СТАНОЈЛО: *(Плаћа, узима ружу и подржи је за шренућак а онда је
јружа Трећој жени)*
А сада је поклањам љубави мог живота.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Цикне изненађено)*
Баш сте шерет Господине. Какав штос - поклонити
цвет цвећарки!
- СТАНОЈЛО: *(Смејен и збуњен. Не зна шта би даље)*
Јел' ти неко реко колико си лепа?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Лепота је пролазна.
- СТАНОЈЛО: *(Узима цвећарку бојажљиво за руку)*
Треба је користити док траје.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Полако али одлучно извлачи своју руку из Станојлове)*
Нисам ја лака роба господине.
- СТАНОЈЛО: Нисам хтео да вас увредим госпоћице.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Нисте ме увредили, али сте ме повредили. На лепушкасту девојку без заштите свако насрће.
- СТАНОЈЛО: Зар ти ја личим на неку барабу?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ја вас не познајем.
- СТАНОЈЛО: Месецима те гледам и не знам како да ти приђем.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ја сам озбиљна девојка.
- СТАНОЈЛО: Ја имам озбиљне намере.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не познајете ме довољно да би сте имали озбиљне намере.
- СТАНОЈЛО: Па пружите ми прилику да вас упознам.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Извините, из принципа не водим разговоре са муштеријама.
- СТАНОЈЛО: Могли би да се нађемо на неком другом месту.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Можда, једног дана...
- СТАНОЈЛО: Можемо у кафић?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не, радије бих у биоскоп. Волим љубавне филмове.
- СТАНОЈЛО: Да купим карте за вечерас?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Рекла сам "можда једног дана".
- СТАНОЈЛО: Да нисте удати? .

- ТРЕЋА ЖЕНА: Нисам удата.
- СТАНОЈЛО: Сигурно имате момка.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не, слободна сам.
- СТАНОЈЛО: Значи, не допадам вам се.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Нисам тако мислила, стварно. Ево у недељу могли би да се нађемо испред “Јадрана” у пола осам. Даје се леп филм а ја немам с ким да идем.
- СТАНОЈЛО: Ко ће да дочека недељу. Данас је тек среда.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Раније не могу.
- СТАНОЈЛО: Ајде онда да се нађемо у недељу у шест, да купимо карте и свратимо “код коња” на колаче.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Рано ми је Господине, пре седам не могу никако.
- СТАНОЈЛО: Добро, ал’ онда да вас испратим до куће.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Може, под условом да не наваљујете да свратите код мене.
- СТАНОЈЛО: Договорено!
(Љуби је мало шрапава у руку. Види се да њо није никада радио)
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Повлачи руку изненађено јер ни она нема искуства у њој врсти куртације)*
Јесте ли луди, ако ме види Газда остадох ја без посла.
- СТАНОЈЛО: *(Оклева још који тренутак)*
Бићу ја испред “Јадрана” већ у шест, за сваки случај, ако се предомислите.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Уљашено)*
Ама човече, одлазите већ једном!

Сћанојло њолако одлази осврћући се. Трећа жена љеда за њим збуњено. Чим Сћанојло нестане са сцене, збуњеност замењује израз радосног тријумфа.

ДЕЈСТВИЈЕ ТРЕЋЕ

После неколико месеци.

СЛИКА 1.

Мала собица код врачаре. Окружао сјоо покривен везеним сјоолњаком. Полумрак. На зиду иконе. Гори кандило. На сјоолу неупаљена велика свећа. Врачара је сјарија жена, неодређених година. Има у њој нешто сигурно, исконско, самоуверено. Лице јој је добродушно. Улива поверење. Одевена је цигански, са јуно ћинђува. Седи на миндерлуку поред сјоола са прекршеним ножама и држи карће. На сјоолици седи Прва жена у поодмаклој људноћи.

- ВРАЧАРА: (Сјавља карће на сјоо)
Тури под карте стодинарку ћери, да нас не лажу.
(Прва жена сјавља 200 дин.)
Доста је било и 100, али не смета.
(“Крсти” карће десном руком, преко јара, ја јаре сјавља јод свећњак)
Сад пресеци ћери.
(Прва жена сече карће)
Имаш неку голему невољу. Ајде причај.
- ПРВА ЖЕНА: Трудна сам.
- ВРАЧАРА: Видим и сама. Јеси л’ удата?
- ПРВА ЖЕНА: Јесам.
- ВРАЧАРА: Како ти је име мужу?
- ПРВА ЖЕНА: Станојло.
- ВРАЧАРА: Имаш ли већ деце код куће?
- ПРВА ЖЕНА: Имам их четворо.
(На ивици је љача)
Четири девојчице. Оће л’ бар ово да буде мушко?
- ВРАЧАРА: Неће. Што да те лажем. И ово ти је женско, нек је живо и здраво.
- ПРВА ЖЕНА: Шта ћу несрећница. Станојло оће сина. Има да рађам док му не родим сина.

- ВРАЧАРА: *(Баца даље карће)*
Јок! Сигурно ће да будне ћера. Нема сина да родиш.
- ПРВА ЖЕНА: Да ме није нека омађијала?
- ВРАЧАРА: *(Даље баца карће и сцендиозно их разгледа)*
Јок! Нема чини, нема мађија. Така ти судбина.
- ПРВА ЖЕНА: Има Станојло да ме отера!
- ВРАЧАРА: *(Броји карће)*
Неће да те отера, ал' има он још једну жену поред тебе.
- ПРВА ЖЕНА: *(Цикне)*
Куку!
- ВРАЧАРА: Не! Има две! Јес' Бога ми, има две поред тебе.
- ПРВА ЖЕНА: *(У шоку)*
Не могу да верујем!
- ВРАЧАРА: Две кад ти кажем! И обе су трудне. Не, лажем те, једна је трудна и то већ увелико, а друга тек што није затруднела.
- ПРВА ЖЕНА: Можеш ли некако да набајеш против њих. Да побаци. Платићу.
- ВРАЧАРА: Тешко! Заправо лако ал' немогуће.
- ПРВА ЖЕНА: Не разумем.
- ВРАЧАРА: Па. Треба да ти набавим травчицу за побачај, па од ње да напавим одвар, а ти своје супарнице да позовеш на кафу, па свакој да сипнеш у кафу по капљицу.
- ПРВА ЖЕНА: Не могу то да урадим. Не познајем их.
- ВРАЧАРА: Ето видиш. Лако, а немогуће. А да знаш, једна од ти' жена и није много важна. И она ће ћер да роди. Друга, што ће да роди сина, њу кад би могли некако да откачимо. Она ти је најопаснија. Кад се све три породите Станојло неће више да размишља. Њу ће да одабере а њу највише и воли.
- ПРВА ЖЕНА: Јел' млада?
- ВРАЧАРА: *(Сцендиозно гледа у карће)*
Обе су младе. Ни једна још нема 20 година.

- ПРВА ЖЕНА: Ау! Па што ће им мој трапави Станојло?
- ВРАЧАРА: А Бог би га знао!
- ПРВА ЖЕНА: Дал' су лепе?
- ВРАЧАРА: Она што ће мушко да роди лепа је ко уписана, ова друга, онако. Лепушкаста.
- ПРВА ЖЕНА: Па шта да радим сестро слатка!? Куд ћу бре с оноликом дечицом!? Дође ми да се убијем. Дај, намести им неку несрећу, да погину, или макар само да побаци. Платићу ти колико иштеш.
- ВРАЧАРА: Не могу, заштићене су обе, и оне и деца. Ову што је трудна, што ће женско да роди Станојло више и не мари. Напустио би је, јер има трећу, ал' се залепила ко пијавица.
- ПРВА ЖЕНА: А та трећа?
- ВРАЧАРА: Е она ти је опасна. Станојло је много воли. Њега од ње не могу да одвратим. А мушко ће да роди. Због ње Станојло има тебе да оћера.
- ПРВА ЖЕНА: Помози сестро слатка ако Бога знаш. За цену не питам.
- ВРАЧАРА: Покушаћу нешто. Донеси ми сутра нешто златно, нешто што ти је Станојло поклонио и што ти је много драго. Ја ћу с тим златом да направим враџбину да се ова с мушким дететом сама откачи од Станојла.
- ПРВА ЖЕНА: *(Скида са враџи ланац са њовеликим крстом)*
Ево, ово ми је од Станојла. Учини све што можеш. Спаси ме од зла. Куд ћу јадна са петоро деце.
- ВРАЧАРА: Немој да бринеш.
(Скида са враџи ланац под свећу)
Баба Радославки такве враџбине никад не оману.
(Даље ређа карће)
Има она сама да остави Станојла.
- ПРВА ЖЕНА: А можеш ли и за ову другу нешто да учиниш. Макар ауто да је удари. Не мора да погине, само да побаци.
- ВРАЧАРА: *(Врло сљудиозно заљедана у карће)*
А јок, ништа јој не могу.
- ПРВА ЖЕНА: Платићу ти богато. Колико тражиш?

ВРАЧАРА: Нећу да те лажем ни паре цаба да ти узимам. Ништа јој не могу. Видиш овде.
(Показује њрсиом карџе)
Ово си ти, ово је она, а ово у средини је судбина. Не можеш да помериш ни ти њу ни она тебе. Судбина вас држи ту ди сте. Има да делите Станојла док сте живе. Ти с једне стране, венчана, она с друге – невенчана.

ПРВА ЖЕНА: А коју више од нас две воли Станојло.

ВРАЧАРА: Па ни једну не воли баш много. Воли ону трећу, ал' њу ћемо да склонимо у страну. Да не смета.

Сцена се љолако заћамњује.

СЛИКА 2.

Сцена се љолако освейљава. Исиа собица као у сл.3, само умесџо Прве жене, за сћолом са Врачаром седи Друга жена. Обучена је у фармерке и комоћан наранцасџи дукс. Сћодинарка је већ љод свећом. Врачара држи карџе у руци, меша их и љружа ћуџећи Другој жени да љресече. Друга жена сече карџе.

ВРАЧАРА: Што те донесе к мени ћери?

ДРУГА ЖЕНА: Можеш ли да ми набајеш да родим мушко дете?

ВРАЧАРА: Чије дете?

ДРУГА ЖЕНА: Па моје.

ВРАЧАРА: И још чије? Име оца да ми рекнеш.

ДРУГА ЖЕНА: Станојло.

ВРАЧАРА: (Баца карџе)
Он ти је жењен, има већ четворо дечице, и то мале.

ДРУГА ЖЕНА: Сва су му деца женска.

ВРАЧАРА: Жена му опет трудна. Опет ће да роди, ал' пре тебе.

ДРУГА ЖЕНА: Оће ли да роди опет женско!?

ВРАЧАРА: Све ће ћерке да му рађа.

ДРУГА ЖЕНА: А ја?

ВРАЧАРА: И код тебе има све ћерке да буду.

ДРУГА ЖЕНА: Па онда смо исте.

- ВРАЧАРА: Па и нисте. Она је плачљива, свадљива, захтевна, пребацује му све и свашта. Кука чим га види на врата. Ако будеш умиљата, насмејана, весела, не будеш му ништа тражила, код тебе ће да се заустави. Њу ће да забатали.
- ДРУГА ЖЕНА: Значи Станојло мушке деце неће да има?
- ВРАЧАРА: *(Даље баца карће)*
Ево још једна жена је трудна.
- ДРУГА ЖЕНА: А! Газда заређо па сеје децу.
- ВРАЧАРА: Е ова трећа ће да роди после његове венчане жене, а и после тебе, и то је мушко.
- ДРУГА ЖЕНА: Можеш ли да набајеш да она то мушко побаци? Платићу колико кошта.
- ВРАЧАРА: Не могу, ал' могу да набајем да Станојло то дете одбаци и никада да га не поврати. Само много ће да те кошта.
- ДРУГА ЖЕНА: Боље да набајеш да се то дете не роди, или да умре мало. Платићу.
- ВРАЧАРА: *(Даље баца карће)*
Не вреди. Суђено му је да живи.
- ДРУГА ЖЕНА: Како онда да осигурам за себе Станојла?
- ВРАЧАРА: Ко што ти рекох. Све му попуштај, само ту ћер, што је у теби не дај. Роди је.
- ДРУГА ЖЕНА: Све ћу да чиним да се удам за Станојла.
- ВРАЧАРА: Неће он теб' да остави,
(Сипално гледа у карће)
ал' неће ни да те венча. Седеће поред тебе до краја невенчане. Венчана ће да га кињи, ти ће да га тешиш, она ће да кука, ти ће да будеш весела.
- ДРУГА ЖЕНА: Ако неће да ме жени, бар пиљарницу да ми препише. Да ја будем газдарица.
- ВРАЧАРА: Море, и пиљарницу ће да ти препише, него шта ће! Све теби иде од руке, бре! Свака срећа и берићет. Само бурма јок.
- ДРУГА ЖЕНА: Па боље срећа и берићет без бурме, него бурма без среће и берићета. Не може све да се има.

- ВРАЧАРА: Зна ли Станојло да си трудна?
- ДРУГА ЖЕНА: Не зна. Све се бојим да му кажем.
- ВРАЧАРА: Немој ни да му казујеш док не будеш морала. Одлажи док можеш.
- ДРУГА ЖЕНА: Нећу моћи још дуго. Почеће да се примећује.
- ВРАЧАРА: Не бринем ја за тебе. Умеш ти то. Него, за ону што ће сина да роди да ми донесеш сутра нешто златно.
- ДРУГА ЖЕНА: (*Скида прстиен са руке*)
То је све златно што имам.
- ВРАЧАРА: Остави, мало је то, треба ми за ову враџбину нешто по големо. Макар 10 до 20 грама злата да буде.
- ДРУГА ЖЕНА: Немам мајке ми. Никад злато нисам носила.
- ВРАЧАРА: Купи од оних пара што си скупила закидајући по мало од пазара. Биће доста ако за све паре купиш један ланац, или још боље повећи крст и донесеш ми сутра.
- ДРУГА ЖЕНА: ОК. Сутра у ово време ево мене са златним крстом. Или боље паре да ти донесем?
- ВРАЧАРА: Не вреде паре. Мора злато, директ из твоје руке и да ти је дар од неког драгог. Најбоље од Станојла. Добро би било да додаш нешто, било шта што си од њега добила.
- ДРУГА ЖЕНА: Никад ништа од њега нисам добила.
- ВРАЧАРА: Ене де!
- ДРУГА ЖЕНА: Нудио је он мени свашта, ал' нисам тела да примам. И бурек сам му од својих пара куповала.
- ВРАЧАРА: Треба ми нешто његово.
- ДРУГА ЖЕНА: Има једне прљаве чарапе што је ономад у радњи оставио да му оперем. А и овај крст што ћу сутра да купим и он је од Станојла. Од његовог сам пазара закидала. То је ко да ми га је он дариво.
- ВРАЧАРА: Добро. То је доста. Сутра донеси и крст и чарапе, и немој да их переш. Боље да су прљаве.

Дружа жена устџаје, Врачара осџаје да седи на миндерлуку. Сцена се полако зашамњује.

СЛИКА 3.
После неколико недеља у пиљарници

Друџа жена, досија одебљала, али и даље најадно обучена, у “минићу”, на блузи мноџо волана и неких ђинђува, сва у црвеном и шареном, весело скакуће по радњи. Час излази најоле, час улази у собицу. Врџка се и намеће Сџанојлу. Сџанојло седи на кревету, мало је одсџавао. Пред њим су осџаци доручка.

- СТАНОЈЛО: Лепо сам се нахранио, дај ми пазар од јуче па да идем даље.
- ДРУГА ЖЕНА: Ево Газда, ту су и паре и рачуни.
(Пружа му новац и подмеће му свој деколије под нос)
Јел’ примећујеш? Имам нови парфем. Шверц из Турске. Каже жена прави париски.
- СТАНОЈЛО: Баш лепо мирише.
(Усџаје)
Да кренем. Пуно ме посла чека.
- ДРУГА ЖЕНА: Куд журиш Газда. Ајде још мало да попричамо.
(Уваљује му се у крило)
- СТАНОЈЛО: Имаш право. Могли би мало да попричамо.
(Блаџо је џура са крила)
Мислим да смо сувише далеко отишли.
- ДРУГА ЖЕНА: Куда смо отишли?
- СТАНОЈЛО: Па то, знаш већ.
- ДРУГА ЖЕНА: Немој да ме плашиш Газда.
- СТАНОЈЛО: Ја од тебе нисам ништа крио. Ти знаш да сам ја човек жењен, оптерећен децом. Ништа од мене не можеш да очекујеш. Боље да престанемо са овим лудоријама док нисмо сувише забраздили.
- ДРУГА ЖЕНА: Већ смо забраздили Газда. Сад је касно.
- СТАНОЈЛО: Како касно?
- ДРУГА ЖЕНА: Трудна сам.
- СТАНОЈЛО: Како трудна? Од кад си трудна?
- ДРУГА ЖЕНА: Пети месец. Дете је већ оживело.
- СТАНОЈЛО: *(У џаници)*
Што одма не рече, лудачо!?
(Бесно)
Што си крила од мене!?

- ДРУГА ЖЕНА: Нисам ни ја знала, до јуче. Код мене оне женске ствари нису у реду. Лекари ми рекли да сам стерилна па нисам ни мислила. Посумњала сам тек када је почело да се мрда.
- СТАНОЈЛО: Па можеш ли некако да га побациш луда жено.
- ДРУГА ЖЕНА: Питала доктора. Тела сам то да средим сама, теби ништа да не говорим. Да те не секирам. Кумила сам и молила, ал' доктор каже да је касно. Дете је живо. То нико не би смео да уради.
- СТАНОЈЛО: И шта ћемо сад?
- ДРУГА ЖЕНА: Не знам Станојло. Ил' да ме жениш или да скачем у Дунав.
- СТАНОЈЛО: Како да те женим кад знаш да сам жењен.
- ДРУГА ЖЕНА: Па разведи се.
- СТАНОЈЛО: Како да се разведем са петоро деце?
- ДРУГА ЖЕНА: Ја својима на очи трудна не смем. Послаће ме у Луштицу код деде и бабе. Тамо има да ме затворе у подрум, бију и глађу море док не умрем са дететом у себи.
- СТАНОЈЛО: Шта булазниш!
- ДРУГА ЖЕНА: Не булазим. Моју су тетку тако глађу уморили да не роди неудата.
- СТАНОЈЛО: Шта да радим? Реци шта да радим?
- ДРУГА ЖЕНА: Ништа ја од тебе не тражим Газда. Смислићу већ нешто. Само да ме не отпустиш из ове пиљарнице. Да не останем на улици без посла. И ја сам у шоку, веруј ми. Мојима док се не породим, нећу на очи, а после ћу дете да сакријем некако. Шта ја знам. Однећу га у Звечанску.
- СТАНОЈЛО: Зар би могла то да урадиш?
- ДРУГА ЖЕНА: Морала би. Њега у Звечанску, а ја под воз. Ништа се ти не секирај. И тако имаш брига на претек. Ништа ја од тебе не тражим.
- СТАНОЈЛО: Уф!
- ДРУГА ЖЕНА: Не љути се Газда. Никада ја ово не би теби направила. Да сам на време знала не би ти ни рекла за ово дете. Све би ја то средила сама.
- СТАНОЈЛО: Моје би дете уништила без мог знања?! Јеси ли при себи?!

ДРУГА ЖЕНА: А шта би друго Газда. Оваква деца, ко ово моје, поштена жена не сме да роди.

СТАНОЈЛО: Уништен сам, обешчашћен! Како мајци на очи да изиђем?!

ДРУГА ЖЕНА: Немој ништа ни да јој говориш. Нико не мора да зна да је твоје.

СТАНОЈЛО: *(Седа најхраћ на лежај, очајан, заћњурио љаву у шаке и ћући. После некоћ времена вади из џепа нешто љара)*
Ево ти, купи шта ти треба.

ДРУГА ЖЕНА: Шта да купим Газда? Ништа мени не треба.

СТАНОЈЛО: А шта ја знам. Купи трудничку аљину, или нешто за бебу.

ДРУГА ЖЕНА: *(Снебива се)*
Баш ми је незгодно Газда.

СТАНОЈЛО: Ајде узми, немој да се осећам ко последња бараба.
Станојло одлази несрећан и забринућ. Друга жена њему иза леђа пребројава љаре и ликује.

СЛИКА 4. Станојло и Мајка

Станојло и Мајка седе у соби у Мајчиној кући. Мајка и даље сјава у кујини. Згодније јој је. Соба је “сјајаћа” за љосебне љриликe. Од када се Станојло оженио има љо нешто ново. На каучу шарени љрекривач, (љурски бувљак) и “љајисерија”изнад њега (исћи сћил), љуно јасћука и велика ићалијанска лућка обучена у дуљачку хаљину са воланима. На сћолу сћаклена чинија, имићација крисћала са веићачким воћем. У уљлу ољроман љтелевизор љрекриван хекланом шусћиклом и на њему вазна са веићачким цвећем. Мајка и син већ дуљо разљоварају.

МАЈКА: Е мој Станојло, име ће ти се затре, грдни мој Станојло. Већ те по фамилији олајавају.

СТАНОЈЛО: А што ме олајавају?

МАЈКА: Па што ти жена само женску децу рађа. Ко жале те, а овамо им дође мило.

СТАНОЈЛО: Можда ће сад да буде мушко.

МАЈКА: Неће сине. Жена ти носи округло, а и поружњела је и надула се у лицу. Женско носи. Не мог’ ја да се преварим сине.

- СТАНОЈЛО: Слушај мајко. Нисам тео да ти кажем, ал' морам. Можда ипак сина добијем. Затруднела једна моја радница са мнош. За који месец ће се породи и она.
- МАЈКА: Куку грдни Станојло! Шта чиниш?!
- СТАНОЈЛО: Нисам тео мајко. Десило се, ни сам не знам како.
- МАЈКА: Како не знаш Станојло! Сваки зна како се деца рађају.
- СТАНОЈЛО: Оћу да рекнем да не знам шта ми би. Никад ја са мојим радницама не брљам, ал' ова...
- МАЈКА: Знаш ја како не брљаш, грдни мој Станојло. На покојног си оца, несрећни Станојло. Њему чим се сукња нађе на путу он је повали. Посејо је копилади колико ти душа иште, ал' ја му синове рађала па их све батали.
- СТАНОЈЛО: Слушај мајко, ја би од ове своје жене да се разведем.
- МАЈКА: Како да се разведеш грдни Станојло код петоро деце. То у нашој кући још није било.
- СТАНОЈЛО: Не могу више с њом. Дојадиле ми је. А и само ћери рађа.
- МАЈКА: Јес, оћеш ону курветину да доведеш.
- СТАНОЈЛО: Није курветина Мајко. Радница код мене у пиљарници. Добра је девојка. Вредна. Поштена.
- МАЈКА: Знаш ја њи'. Свака гледа газди да се ували.
- СТАНОЈЛО: Шта да радим?
- МАЈКА: Сад не знаш шта да радиш? А? Сад мене питаш! Док си се ваљао с њом иза тезге ниси ме питао? А? Сад питаш. Сад кад си се обруко и орезалио, кад си кућу осрамотио. Сад питаш?
- СТАНОЈЛО: Крив сам Мајко. Не знам шта ми би.
- МАЈКА: Слушај ме добро Станојло. Овако ћеш да урадиш. Чекај да се и та курветина породи. Ако роди мушко, ти ову оћерај. Нек иде оцу, а ту другу прижени. Ако роди ћер, има да ћутимо. Дај јој мало пара, па је батали. Немаш онда рашто да се разводиш.
- СТАНОЈЛО: Како ти кажеш Мајко.
- МАЈКА: Е мој Станојло, грдни мој Станојло!

Станојло и Мајка настављају да седе ћућећи, свако са својим мислима. Сцена несјаје.

ДЕЈСТВИЈЕ ЧЕТВРТО

СЛИКА 1.

Станојло и Трећа жена у њеној подстанарској собици

Собица је мала, сиромашна, али се види да се сѝанарка ѝруди да унесе мало шѝимунџа у ѝуђе сѝвари и сѝвори леѝ амбијенѝи. Свуда је ѝуно сѝѝница, леѝ ѝокривач на кревеѝу, шарени јасѝучиѝи. Посѝери на зидовима са џлумицама и ѝевачицама. Свира ѝѝиха, дискреѝна музика са касеѝофона.

- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Сва озарена и радосна, ѝајансѝвена)*
Станојло кажи драгичка.
- СТАНОЈЛО: *(Сав “расѝилављен”, задовољан)*
Драгичка.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Блажено)*
Трудна сам.
- СТАНОЈЛО: *(Скаче као оѝарен, у ѝаници)*
Како трудна? С ким си трудна?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Шокирана њеџовом рекацијом)*
Па с тобом. С ким би била. Имаћемо дете Станојло.
- СТАНОЈЛО: *(Сасвим ван себе. Говори неконѝролисано)*
Јеси ли при себи жено божја!? Не треба ми никакво дете.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Покушава некако да се ѝрибере)*
Требало ти, не требало оно је ту Станојло.
- СТАНОЈЛО: *(Не конѝролише више џлас)*
Има да иде, да нестане, има да га нема.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(На ивици суза)*
Како да нестане? Како да га нема?
- СТАНОЈЛО: Да абортираш.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Зашто да абортирам?
- СТАНОЈЛО: А шта друго, несрећна жено!
- ТРЕЋА ЖЕНА: Како шта!? Да се венчамо па да га родим ко свака поштена жена.

- СТАНОЈЛО: *(Прибрао се мало)*
Како да се венчамо? Ожењен сам.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(У неверици)*
Шта булазниш Станојло!? Шта измишљаш!? Како ожењен!?
- СТАНОЈЛО: *(Јадан, скрушен)*
Не измишљам. Ожењен сам.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Скаче на њега, дрмуса га, удара њесницама, не контролише се, избезумљена)*
Битанго! Вуцибатино. Скоте скотски! Што ми то ниси одма реко. Нисам је нека бедница да се са ожењеним човеком вуцарам.
- СТАНОЈЛО: *(Покушава да заштити главу рукама од њених удараца)*
Зато ти нисам ни рекао.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Насрће поново на њега)*
А шта си мислио мизеријо белосветска!? Очи ћу да ти ископам. Ја сам поштена девојка.
- СТАНОЈЛО: *(Усјева да је ухвати за руке и заустави)*
Смири се, душо, љубави моја, смири се.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Како бре да се смирим! Да се развенчаш и да ме ожениш под хитно, па ћу да се смирим.
- СТАНОЈЛО: Оженио би те, душо, љубави моја, оженио би те сутра, али не могу.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Оћима се од њега)*
Зашто? Зашто не можеш? Лажовчино, преваранту, зашто не можеш?
- СТАНОЈЛО: Имам с том женом четворо мале деце, а пето ће да се роди за месец дана! Не могу.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не можеш?! Је ли?! Е има да можеш! Битанго! Због овог детета има да ме жениш!
- СТАНОЈЛО: Због детета сам се и са оном женом оженио.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Шта си мислио када си мене гањао? Ја ванбрачно да рађам нећу.
- СТАНОЈЛО: И немој. Абортирај. Буди паметна. Све ћу да платим, и абортус, и седећу с тобом код лекара. За руку ћу да те држим. И кући ћу да те довезем. Стан ћу да ти изнајмим, једнособан, комфоран.
(Покушава да је загледа, да је утеши)

- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Гурне ђа и устјане)*
Клео си се да ме волиш, ђубре једно.
- СТАНОЈЛО: И волим те. Никога пре тебе нисам толико волео. Тео сам ...
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Прекида ђа)*
А њу? И њу волиш?
- СТАНОЈЛО: Њу не мрзим. Више ми није ни драга. Никада је нисам волео.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Па што је ожени Станојло, идиоте!?
- СТАНОЈЛО: Остала трудна. Није тела да абортира. А и мајка навалила.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Бризне у њлач, баца се на кревет и очајна, рашичујана)*
И шта ћу сад ја? Шта ја да радим Станојло!?
- СТАНОЈЛО: *(Покушава да је помиљује по глави, да је смири)*
Буди паметна. Абортирај. Млада си. Шта ће теби сада дете? Можемо још да се наживамо.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Скаче као опарена)*
Да абортирам па да се наживамо?! Јел'?
- СТАНОЈЛО: Волим те! Не могу да замислим живот без тебе. Ти си ми сва радост и срећа у животу.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Саркастично, агресивно)*
Ма немој!?
- СТАНОЈЛО: Волим те. Кунем ти се, никога на свету нисам волео ко тебе...
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Смирује се, али и даље јеца)*
Слушај Станојло! Ти си једно ђубре. Једна битанга. Једна вуцибатина. Преварио си ме. Да сам знала да си жењен не би те погледала па да ти је круна на глави.
- СТАНОЈЛО: Можеш ли ти мени да опростиш?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(И даље њлачући)*
Шта имам ја теби да опраштам, мизеријо једна. Никада ја теби нећу да опростим. Дај ми паре за абортус, па смо квит!
- СТАНОЈЛО: Ја ћу да те водим. Познајем доктора. Све ћу да организујем. Ништа ти нема да се бринеш. И анестезију ћу да платим. Има само да заспеш и да се пробудиш без те невоље.

- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Пресїаје да ѿлаче)*
 Моје дете мени није невоља, али морам да га се одрекнем. Дај ми паре, сама ћу да нађем доктора. Нисам ни слепа ни мутава. Који ћеш ми ђаво ти!?
- СТАНОЈЛО: Немој тако! Ја тебе волим. Ни једну жену нисам волео као тебе. Ратосиљаћу се ја ваћ оне моје жене некако и оженићу те, само сада абортирај.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Наравно да ћу да абортирам али ћу и тебе да изабортирам из свога живота. Да те видим више нећу. Никада! Чујеш ли? Ни-ка-да!
- СТАНОЈЛО: Љубави, срећо моја, немој тако. Умрећу ако ме оставиш.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Море паре на сунце и марш из моје куће!

Сїянојло вади свежањ новчаница из џепа, Трећа жена их зраби и баца на под не бројећи, ошћара врайца, зџура Сїянојла према врайцима, једним шупом у дује избацује га напоље, залуји за њим врайца, наслони се леђима на њих и зорко рида.

СЛИКА 2. Трећа жена и Доктор

Гинеколошка ординација. Гинеколошки сїо је иза ѿравана. Само се назире. Исїред ѿравана је ѿсаћи сїо и једна сїолица за ѿацијенїа. Лавабо. Иза ѿравана Докїор и Трећа жена. Не виде се, само се чују.

- ДОКТОР: Ово су скоро два месеца. Још мало па улазите у трећи. Можете се обући.

Докїор излази иза ѿравана. Он је четїрдесетїих зодина, мали, жзольав, једно му раме више од друзож. Скида зумење рукавице, ѿере руке, седа за ѿсаћи сїо и узима карїон да ѿїуни.

- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Још увек иза ѿравана)*
 Нећу да родим. Можете ли да ми закажете абортус што хитније?
- ДОКТОР: Па да знаш, сад је задњи час. Још само за недељу дана не би нико смео то да ти уради.
(Зайисује)
 Јел' ти то прва трудноћа?

- ТРЕЋА ЖЕНА: Па није баш.
- ДОКТОР: Како “није баш”. Или јесте или није.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Имала сам још једну, али сам је одмах у почетку сама прекинула. Пилулама.
- ДОКТОР: Што и ову ниси прекинула тим пилулама?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Излази из њаравана и сѣлаје њоред њисаћеџ сѣола)*
Хтела сам да се удам.
- ДОКТОР: Мислила си да га уловиш на дете.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Па, рецимо.
- ДОКТОР: Што си се предомислила?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Жењен је.
- ДОКТОР: Зар то ниси пре знала?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Нисам. Преварио ме.
- ДОКТОР: Што га не разведеш?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Немојте ми стајати на муку. Нисам ја таква.
- ДОКТОР: А да оће да те жени дал’ би родила?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Радо.
- ДОКТОР: А он баш неће?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Неће. Несрећник. Има већ четири кћери, а жена му трудна са петом.
- ДОКТОР: А ти би се удала?
- ТРЕЋА ЖЕНА: А која се девојка не би удала?
- ДОКТОР: И без љубави?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ах љубав! То је, што каже моја мајка, луксуз који ти се догоди или не догоди.
- ДОКТОР: Реци ми, ал’ искрено, шта ти тражиш од живота?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Да ми буде боље него мојој мајци што је.
- ДОКТОР: И да имаш више пара?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Па и то.
- ДОКТОР: А баш си лепа девојка.
(Обрће је, загледа са свих сѣрана)
Фино си грађена. И косу имаш дивну. Права лепотица.

ТРЕЋА ЖЕНА: *(Непријатно јој је)*
Шта то радите докторе?

ДОКТОР: А тај твој, јел' леп?

ТРЕЋА ЖЕНА: Јесте. Мало се угојио, али леп је.

ДОКТОР: А јел' здрав?

ТРЕЋА ЖЕНА: Ко дрен.

ДОКТОР: Јел' крупан?

ТРЕЋА ЖЕНА: Ко' од брега одваљен.

ДОКТОР: А јак?

ТРЕЋА ЖЕНА: Ко бик. Ал' што то вас интересује?

ДОКТОР: Одлично. И ти си лепа и здрава и дете ће да буде лепо и здраво.

ТРЕЋА ЖЕНА: Шта ви хоћете докторе? Мислите да је мени лако да уништим то дете.

ДОКТОР: А стало ти да се удаш?

ТРЕЋА ЖЕНА: Стало ми је.

ДОКТОР: Колико ти је година?

ТРЕЋА ЖЕНА: Сад ћу деветнаест да напуним.

ДОКТОР: Што ти се жури да се удаш?

ТРЕЋА ЖЕНА: Моји су са села. Живим овде сама, свако се качи за мене, а није ми до курвања. Поштена сам девојка.

ДОКТОР: А и лепа си.
(Загледа је боље)
Баш си много лепа. Знаш ли то?

ТРЕЋА ЖЕНА: Знам. Оћу ту младост и лепоту да претворим у неку трајну корист а не да је профућкам тек тако.

ДОКТОР: Оћеш добро да се удаш?!

ТРЕЋА ЖЕНА: Тако некако.

ДОКТОР: Пази ти њу! Ниси глупа. Колико имаш школе?

ТРЕЋА ЖЕНА: Осмогодишњу сам у селу завршила. Овде похађам ванредно средњу цвећарску и радим у цвећари.

ДОКТОР: Шта ћеш после?

- ТРЕЋА ЖЕНА: А шта сте се наврзли. Пуна чекаоница а ви са мном развезли причу.
- ДОКТОР: Пустити то! Интересује ме.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Уписала би неки факултет. Још не знам шта. Нешто где је добро мушко друштво. Можда бољег мужа нађем од оног блентавог Станојла.
- ДОКТОР: Да ли би се сад одмах удала за мене?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не зајебавајте докторе.
- ДОКТОР: Озбиљно ти говорим. Имам своје разлоге.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Није ми до шале. Закажите ми киретажу па да идем.
- ДОКТОР: Ама слушај малецка, оћу да те женим и то тврдну.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Да нисте поблесавили?
- ДОКТОР: Не! Оћу лепу, младу жену и лепо здраво дете.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Па баш оћете мене и моје дете!?
- ДОКТОР: Стерилан сам, лудо. Оставила ме жена због тога после 10 година брака. Оћу да јој покажем!
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не занима ме!
- ДОКТОР: Слушај бре! Одмах ћеш да будеш госпођа. Имаћеш све што ти треба. Студираћеш, образоваћеш се, чуваћеш своје дете, а ја ћу да показујем своју лепу младу жену и своје дете целом свету.
- ТРЕЋА ЖЕНА: И то све због бивше жене?
- ДОКТОР: И због ње, и због родбине која само мисли шта ће да наследи, а највише због мене самог. Желим дете.
- ТРЕЋА ЖЕНА: А зар није било начина да имате своје дете. Вештачка оплодња и тако то. Па ви сте доктор.
- ДОКТОР: Намерно сам се стерилисао јер нећу своје дете. Видиш какав сам, а имамо и неку гадну наследну болест у фамилији.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Зар то твоја жена није знала.
- ДОКТОР: Није. Слагао сам је. Био сам лудо заљубљен у њу.
- ТРЕЋА ЖЕНА: И ви сте неки лажов ко' мој Станојло.

- ДОКТОР: Мислио сам да усвојим дете, али ово је боље. Гледаћу како се рађа, како расте, бићу прави отац и нико неће знати да није моје.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Размислићу.
(Креће према вратицима, засијаје)
Не, немам времена.
(Ђуши један тренућак)
Пристајем.
- ДОКТОР: Ево руке.
(Рукују се)
- ТРЕЋА ЖЕНА: Зар не би било умесније да се пољубимо?
- ДОКТОР: Не радим то у ординацији из принципа. Иди кући и скупии документа. Ја још данас идем да закажем венчање.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ти си луд.
- ДОКТОР: Венчаћемо се тајно. Само са два сведока, али те водим на свадбени пут. Куда желиш?
- ТРЕЋА ЖЕНА: У Грчку!
- ДОКТОР: Имаш ли пасош?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Немам.
- ДОКТОР: Онда идемо у Будву. У Грчку ћемо на друго лето, са бебом.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Никада нисам била на мору.
- ДОКТОР: Сада ћеш да идеш сваке године. Само још неколико услова. Има да ме слушаш и поштујеш. Уписаћу те у вечерњу школу. После на факултет. Моје дете мора да има мајку на свом нивоу. Разумеш! Пред светом ћу да те обожавам. Код куће, како ми падне на памет. Ти никога не смеш да погледаш. Твоје другарице по кући нећу, а ни родбину. Нарочито родбину нећу. Шта ти је мајка?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ништа! Домаћица.
- ДОКТОР: Домаћица има и да остане али не у мојој кући. Разумеш!
- ТРЕЋА ЖЕНА: Нећу мојима ни да кажем да се удајем. Они би тели свадбу. Нећу да те брукам са сељацима.

- ДОКТОР: Одлично. Ако на све ово пристајеш сутра се венчавамо. Јеси ли свесна шта ја тражим од тебе?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Јесам, свесна сам.
- ДОКТОР: Ниси. Појма немаш. Сувише си млада да разумеш. Али није важно. Биће теби добро. Јеси ли волела тога твог момка?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Јесам. Волим га и сада.
- ДОКТОР: Заборавићеш га. Можда ћеш да заволиш и мене. Ал' није важно. Главно да ме слушаш и да родиш наследника.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Бојим се да ће да буде женско. Мој Станојло само ћерке прави.
- ДОКТОР: Није битно. Само нека је лепа и здрава. Она моја бивша ће да цркне од једа, а и родбина што се нада наследству. А за тебе бићу Пигмалион.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Шта је то?
- ДОКТОР: Ништа гускице. Научићеш. Главно је мени да си трудна, лепа, млада и послушна. Направићу себи жену да ће мушкарцима очи да испадају за њом на улици. А студираћеш нешто лепо и бескорисно. На пример историју уметности. Знаш ли шта је уметност?
- ТРЕЋА ЖЕНА: Па ваљда естрада. Драгана Мирковић, Зорица Брунцлик. Цеца Ражнатовић...
- ДОКТОР: Иди гуско! Научићеш. Ја сам строг али праведан.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Имајте на уму да сам и ја сам људско биће.
- ДОКТОР: Ти јеси људско биће и као људско биће сада ћеш да одлучиш о својој судбини. Ако кажеш "да", ниси више људско биће него моја лутка. Ако кажеш "не", бићеш још мало људско биће, до прве прилике.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Ја јесам млада и сиромашна али нисам глупа докторе.
- ДОКТОР: Можда си и паметнија него што бих волео, али ... Иди сада.

СЛИКА 3.
После годину дана.

Трећа жена и Сћанојло.

Парк. Трећа жена, луксузно одевена, блистави леђа, нежована, седи на клупи и чита књигу. Поред ње су колиџа са малом бебом. Беба је у њавом. Сћанојло ићи кроз парк возећи у колиџама мало већу бебу коју има са Дружом женом. Беба је у роза. Сћанојло у први мах не препознаје Трећу жену. Нешто му се учини познати, па се враћа да је боље загледа и засмје. У шоку је. Трећа жена га, задубљена у књигу, не примећује одмах.

- СТАНОЈЛО: Извините, да ли је слободно?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Махиално се помера да направи мести на клупи, а онда подиже поглед са књиге и препознаје Сћанојла)*
Жалим, није слободно. Очекујем мужа.
(Поново спушта поглед на књигу, прави се да чита)
- СТАНОЈЛО: Јел' мушко?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Обрецује се)*
Шта те брига.
- СТАНОЈЛО: *(Седи на клупу поред жене и загледа бебу)*
Јел' то дете моје?
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Усмјеје се са клупе)*
Ниси при себи. Од куд твоје?!
- СТАНОЈЛО: Моје је.
(Рачуна нешто на прсте. Руке му се пресу)
Знам да је моје.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Склапа књигу и ставља је у торбу, полази са колиџама јако узбуђена)*
Окани се Станојло и мене и мога детета.
- СТАНОЈЛО: Стани. Дај да га видим само.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Покушава да крене са колиџама)*
Мичи ми се с пута!
- СТАНОЈЛО: *(Хвати се за колиџа)*
Имам права ваљда да видим свог сина.
- ТРЕЋА ЖЕНА: *(Удара га по руци којом се ухватио за колиџа)*
Ти си свог сина изабортирао. Ово дете је моје!

- СТАНОЈЛО: Чекај!
(Хваћа је ђрубо за мишицу)
Ваљда имам права...
- ТРЕЋА ЖЕНА: (Шућне ѓа ноћом у цеваницу)
Никаквог ти немаш права!
- СТАНОЈЛО: (Виче, ѓлас му дрхћи)
Видећеш ти како немам права. Узећу ти дете.
- ТРЕЋА ЖЕНА: (И њој дрхћи ѓлас. Тресе се)
Како ћеш то да изведеш, леба ти?
- СТАНОЈЛО: (Све више ѓада у ваћру)
С милицијом ћу да доћем и да га узмем.
- ТРЕЋА ЖЕНА: (Почиње да влада собом)
С којом милицијом бленто блесава?
- СТАНОЈЛО: Дете је моје. Имам права.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Никаквог ти права немаш. Дете има законитог оца.
- СТАНОЈЛО: Тужићу га суду.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не буди луд.
- СТАНОЈЛО: Пребићу га. Кости ћу му поломити.
- ТРЕЋА ЖЕНА: За тебе ово дете не постоји.
- Сћанојлова ћеркица, која је у ѓом ѓенућку сасвим заборављена ѓочиње ѓласно да ѓлаче. Сћанојло не обраћа ѓажњу на њу, ѓрчевићо се хваћа за колица у којима је његов син.*
- СТАНОЈЛО: Како не постоји! То је мој син.
- Наилази Докћор, ѓолако. Прави се да није нишћи ни видео ни чуо.*
- ТРЕЋА ЖЕНА: (Докћору)
О драги, где си до сада, већ сам кренула кући без тебе.
- ДОКТОР: Извини, задржао сам се мало.
(Као ѓек сада ѓримећује Сћанојла)
Видим имаш друштво. Стари пријатељ, претпостављам.
- ТРЕЋА ЖЕНА: Не. Случајни пролзник. Пита колико има сати.
- ДОКТОР: (Обраћа ѓажњу на Сћанојлову ћерку)
Баш слатка девојчица.
(Пружа руку Сћанојлу)
Ја сам доктор Петровић.

Сїанојло невољно ̑рихваїа докїџорову руку, ̑промуца нешїџо збуњено. Докїџор ̑ура колица са бебом, узима своју жену ̑од руку. Одлазе. Сїанојло сїџоји као укоїан. Њеџова беба ̑ласно ̑лаче.

ДОКТОР: Станојло?

ТРЕЋА ЖЕНА: *(Привија се уз њеџа са изразом крајње бесїомоћно-сїи)*
Претио да ће да отме дете.

ДОКТОР: Не бој се, не може он ништа.

ТРЕЋА ЖЕНА: Изненадио ме.

ДОКТОР: Избегавај га.

ТРЕЋА ЖЕНА: Веруј ми драги...

ДОКТОР: Нећемо више о томе.

ТРЕЋА ЖЕНА: Страх ме је.

ДОКТОР: Док си са мном немаш чега да се плашиш.

Докїџор и Трећа жена се удаљавају ̑олако, ̑ласови им се ̑убе. Сїанојло ̑оїпресен, ̑леда за њима.

ДЕЈСТВИЈЕ ПЕТО и последње

Догађа се после 20 година.

Стијан Стијанојлове мајке који смо видели у првим дејствијима. Соба и кухиња су сјојене у једну већу просторију. Кухиња је одвојена шанком и модернизована. Стијари бабин кеденац и миндерлку су обојени у роза, а сав бабин намештај, машиновићо освежен, искористићен је на нов начин. Шарени прекривачи, велики јасицуци, цвеће, лицидарекса срца и фолклорни украси дојуњују овај пријатни, изразито женски простор.

У ћошку су инвалидска колица и у њима седи илођирани Стијанојло. Он је стијар и дебео. Повремено дрема и хрче, главе сјуићене на жруди или забачене уназад. На махове се буди, празно гледа око себе и џуићиа неартићулисане жласове. За стијолом седе Прва и Пејиа Стијанојлова ћерка. Прва ћерка је озбиљна, лејушкасија млада жена, одевена комотно али са стијилом. Види се да је код куће. Пејиа ћерка, личи на мајку у младосићи, бела, румена, мазна, џомало накинђурена. Разговарају и не обраћају џажњу на Стијанојла.

- ПЕТА ЋЕРКА: Шта кажеш сестро!? Довезли га и оставили!?
- ПРВА ЋЕРКА: Баш тако! Дошла санитетска кола пред кућу, два болничара изнесоше Станојла у колицима, социјална радница ми донесе нешто да потпишем, спаковаше се и одоше.
- ПЕТА ЋЕРКА: Ау!
- ПРВА ЋЕРКА: Завршише посао док си реко пиксла.
- ПЕТА ЋЕРКА: А ти!? Ништа?
- ПРВА ЋЕРКА: Како ништа! Нисам тела да потпишем. Она социјална неће да разговара.
- ПЕТА ЋЕРКА: Па рече ли да му ниси једина ћерка?
- ПРВА ЋЕРКА: Рекла сам! Нисам мутава! Она каже да је Станојло на овој адреси пријављен, а ја нек гледам како ћу. Још ме изгрди како немам осећања према оцу!
- ПЕТА ЋЕРКА: Како пријављен? Он не живи овде више од двадесет година црна сестро!
- ПРВА ЋЕРКА: Не живи али се одавде није никада одјавио нити се на неком другом месту пријавио.
- ПЕТА ЋЕРКА: И шта ћеш сад?

ПРВА ЂЕРКА: Шта ћемо сад!? – хтела си да кажеш! Станојло није само моја брига. Позвала сам све сестре да се договоримо.

ПЕТА ЂЕРКА: Што ми да бринемо о Станојлу? Нека брину копилуше. С њима је живео, код њих се шлогирао ...

ПРВА ЂЕРКА: Па и њих сам позвала. Сешћемо свих десет да се договоримо.

ПЕТА ЂЕРКА: Шта имамо да се договарамо, нека га купе заједно са колицима и возе куд оће.

ПРВА ЂЕРКА: А не. Морамо лепо с њима. Станојло је богат човек, а видиш шта га снашло. Можда је питање дана...

ПЕТА ЂЕРКА: У праву си. Морамо због наследства...

На сценојеницију комешање. Улазе, без куцања, три Станојлове ћерке: Друџа, Трећа и Четврта. Све три су леје, озбиљне, уредне, пословне младе жене. Поздрављају се и љубе са Првом ћерком досија конвенционално. Петна осмјаје да седи.

ПРВА ЂЕРКА: Знате зашто сам вас звала. Све сам телефоном већ објаснила.

ДРУГА ЂЕРКА: *(Прилази инвалидским колицима)*
Сироти Станојло, види у шта се претворио!

ПЕТА ЂЕРКА: Пустите Станојла, немамо времена око њега да се мајемо.

ТРЕЋА ЂЕРКА: А што?

ПЕТА ЂЕРКА: Позвала је копилуше на “саветовање”.

ДРУГА ЂЕРКА: Паметно.

ПРВА ЂЕРКА: Али морамо прво нас пет о свему да се договоримо.

ДРУГА ЂЕРКА: *(Још увек сједи поред колица)*
Хајде најпре да ставимо Станојла на кауч. Неудобно му је овако.

ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Што да га цимамо. Добро му је и тако.

Сестре седају. Прва ћерка пријављује велику цезу за кафу.

ТРЕЋА ЂЕРКА: И шта предлагате?

ПЕТА ЂЕРКА: Ја мислим да је најбоље да остане овде. Ту је и пријављен. Ми ћемо да помогнемо колико можемо.

ПРВА ЂЕРКА: Ма немој!

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Што? Ово је његова кућа.

ПРВА ЋЕРКА: Од куд његова?

ДРУГА ЋЕРКА: Па зар није?

ПРВА ЋЕРКА: Сви знате да је баба ову кућу оставила мени. Бабу сам пазила, чувала, шлогирану сам је седам година кашиком хранила, прала, говна брисала. Нико ми помогао није.

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Ниси ни тражила.

ПРВА ЋЕРКА: Нисам, али кућа је само моја. Све сте пристале на то. Због ове куће сам се одрекла наследства у Крњачи.

ТРЕЋА ЋЕРКА: Немој тако! Ипак је он бабин син.

ПРВА ЋЕРКА: Ама где да га сместим? Видите и сами да немам простора. И купатило ми мало, адаптирано од шпајза, а он шлогиран. Како ћу с њим у једној соби. Имам и ја неки свој живот.

ПЕТА ЋЕРКА: Зар не би могла да га сместиш у гаражу, где смо живели док је Станојло још био с нама. Баш је угодно. Нема степеница.

ПРВА ЋЕРКА: Па знаш да сам од гараже направила фризерницу. Од ње живим. Како да му дам гаражу!?

ТРЕЋА ЋЕРКА: Не може ни код нас.

ПРВА ЋЕРКА: Зашто? Имате онолику кућерину у Крњачи. Нађите неки собичак за Станојла?

ТРЕЋА ЋЕРКА: Нашао би се собичак, није ствар у собичку. Не можемо из моралних разлога.

ПЕТА ЋЕРКА: Због светле успомене на нашу покојну, намучену мајку.

ПРВА ЋЕРКА: Пустите мајку на миру. Можда би му опростила када би га видела овако јадног.

ТРЕЋА ЋЕРКА: Деда и баба му не би опростили.

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: У гробу би се мртви превртали кад би у њихову кућу довели Станојла.

ДРУГА ЋЕРКА: Ко зна шта би урадили мртви да су живи!? Ја мислим да Станојла треба да сместимо у Крњачу.

- ПЕТА ЂЕРКА: Како у Крњачу?! Станојло у ту кућу није хтео ни да привири. Због те куће се са дедом посвађао.
- ПРВА ЂЕРКА: Ко њега пита?! Спаковаћемо га заједно са колицима у кола и одвести.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Неће га копилуше дати.
- ТРЕЋА ЂЕРКА: И оне ће да се боре за наследство.
- ПЕТА ЂЕРКА: Борићемо се и ми.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Имамо и зашто да се боримо. Велико је то богатство.
- ПЕТА ЂЕРКА: Кућерина ко резиденција, са баштом.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Ама каквом баштом! С парком!
- ТРЕЋА ЂЕРКА: Па ланац пиљарница и минимаркета.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Има их бар десет.
- ПЕТА ЂЕРКА: И сви локали су његови.
- ПРВА ЂЕРКА: Па нисте ни ви сиромашне. “Много мож’ да се заради на мртваци”, што рекла наша баба.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Ко ти је крив! Полакомила си се на бабину кућу.
- ТРЕЋА ЂЕРКА: Што се ниси удала за неког богатог и способног човека?
- ПРВА ЂЕРКА: Све што имам сама сам стекла и зарадила.
- ДРУГА ЂЕРКА: Са твојим делом наследства од Станојла и ти ћеш бити богата.
- ПРВА ЂЕРКА: Не рачунам ја више на наследство. Може Станојло тако шлогиран све да нас надживи.
- ТРЕЋА ЂЕРКА: Не причај глупости.
- ДРУГА ЂЕРКА: Сада је најважније да сместимо Станојла у нашу кућу.
- ЧЕТВРТА ЂЕРКА: Да не дамо копилушама да га одведу.
- ПРВА ЂЕРКА: Неће бити лако. С њима је живео последњих двадесет година. То је његова кућа.
- ДРУГА ЂЕРКА: Станојло ће код нас да болује, код нас да умре и ми ћемо да га саранимо.
- ПРВА ЂЕРКА: Ко зна колико ће да болује! Баба је седам година лежала шлогирана.
- ДРУГА ЂЕРКА: Водимо га у Крњачу, а све ћемо по мало да га чувамо.

ПЕТА ЋЕРКА: Тако је. Сада је најважније да га се копилуше не дочепају.

На сѣйенишѣу ѓалама. Звоно на вратиима.

ПЕТА ЋЕРКА: Ево већ стижу наше миле сестрице.
(Бечи се)

Прва ћерка ошвара вратиа. Улази њеј бучних младих девојака. Најмлађа је још деѣе, једва да има 12-13 ѓодина. Одеване су модерно, већ како се облаче младе девојке, неѓоване су и фине, али све је на њима најадно и иаиаво. Косе разнобојно фарбане, минђуше, разне ѓинђуве. Одушевљене су ишѣо су најзад ѣозване у очеву “законишѣу” кућу. Без комѣлекса се ѓрле и љубе са сесѣрама не ѣримећујући или иѓноришући њихову усиљену и неискрену љубазносѣи. Свих десесѣ сесѣара се крећу ѣо сцени, мешају међу собом и ѣричају. У ѣрви мах ѓалама је нејасна. После се диференцирају ѓласови:

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Ала нас је много! Немамо где ни да седнемо.

ШЕСТА ЋЕРКА: Где је тата. Морамо прво да видимо татицу.

ПРВА ЋЕРКА: Па ево га! Ту је.
(Показује руком ћошак у коме седи ишѣѣирани Сѣианојло)

Шесѣа, Сесма, Осма, Девесѣа и Десесѣа ћерка се сѣрче око њеѓа. Грле ѓа, љубе и мазе.

ШЕСТА ЋЕРКА: Сироме мој мили, мој драги татица.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Како тужно изгледа тако болестан.
(Плаче)

ШЕСТА ЋЕРКА: Немој да плачеш душице. Треба да будемо веселе, веселе, да се наш татица радује.

СЕДМА ЋЕРКА: Треба га храбрити. Давати му позитивну енергију.

ШЕСТА ЋЕРКА: Јел’ тако татице? Ти си наш храбри, добри татица.

СТАНОЈЛО: Ба-бла. Оооо – бу.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Па он прича! Слатки мој татица! Он прича као нека бебица.
(Бенави се ѣред њим као ѣред бебом)
Буци-буц.

СТАНОЈЛО: Ооооо, ииин. Ссссин.

- ДЕВЕТА ЋЕРКА: Браво татице
(Пљеска рукама)
Видећете, наш ће татица проговорити.
- ОСМА ЋЕРКА: Треба му само вежбе.
- ДЕВЕТА ЋЕРКА: И проходаће он. Наш татица је јуначина. Видећете да ће проходити.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Ајде да пробамо мало да га водамо.
- ШЕСТА ЋЕРКА: Оставите татицу на миру. Он још није у стању да хода. Треба њему дуга рехабилитација.
- ПРВА ЋЕРКА: Баш о томе смо хтеле да причамо са вама.
- ДРУГА ЋЕРКА: Ми мислимо да тату одавде не треба сада мицати. Њему је потребан мир и одмор.
- ШЕСТА ЋЕРКА: Наравно, слажем се. Треба га што пре сместити у његов кревет, а нас десет ћемо направити распоред па ћемо га чувати на смену. Водимо га одмах кући.
- ПРВА ЋЕРКА: Чијој кући да га водите?
- СЕДМА ЋЕРКА: Па нашој!
- ДРУГА ЋЕРКА: Зашто? Станојло је наш отац.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Наш татица у колицима као мала бебица.
- Нико не обраћа на њу љажњу. Насћиваљају разговор.*
- СЕДМА ЋЕРКА: Али је одувек живео са нама.
- ПРВА ЋЕРКА: То је истина, али се никада није из ове куће одјавио.
- ТРЕЋА ЋЕРКА: Из болнице су га овамо довели јер он по закону овде живи.
- ДЕВЕТА ЋЕРКА: (Уз Сћанојлова колица са Десетом ћерком)
Са татицом треба сада поступати као да је беба. Ми ћемо њега забављати.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Купићемо му звечку.
- ОСМА ЋЕРКА: Какву звечку. Баш сте будаласте.
- ШЕСТА ЋЕРКА: (Обраћа се Првој ћерки)
Мислим да се слажете са мном да је овде сувише тескобно за једног тако болесног човека. Њему сада треба пространо купатило у које може да се смести и неки лежај, па угодна соба са великом терасом, па ...

- ДРУГА ЋЕРКА: Слажем се са тобом, ми и не мислимо да га држимо овде. Водимо га у Крњачу. Тамо имамо модерну, пространу кућу. Имаће све што му треба.
- СЕДМА ЋЕРКА: Али то није његова кућа. Шта ће он тамо? Боље ће му бити у његовој кући, у његовом кревету.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Ми ћемо татици да дамо позитивну енергију.
- ДЕВЕТА ЋЕРКА: И пуно пуно ендорфина.
- ДРУГА ЋЕРКА: Инсистирамо да Станојло, док је болестан живи код нас.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Скакуће око Сјанојла и њевуши)*
Ендорфина, ендорфина и шареног парафина,
- ДЕВЕТА ЋЕРКА: Шта је то “шареног парафина”?
- ШЕСТА ЋЕРКА: Ми инсистирамо да водимо тату кући. Ако желите можете да долазите да помогнете око њега колико хоћете.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Ништа правим само песмицу да певушимо татици.
- ПЕТА ЋЕРКА: Мир децо, не галамите.
- ТРЕЋА ЋЕРКА: Ми инсистирамо да тату водимо у Крњачу. Саме знате у каквом је тата тешком стању, сваки час може да се деси...
- СЕДМА ЋЕРКА: Нећемо о томе.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: Ајде мало да возамо татицу.
(Гура Сјанојла у колицима кроз собу)
- ПРВА ЋЕРКА: Полако децо, оборићете нешто.
- ДРУГА ЋЕРКА: Али ми морамо. Ми имамо велику фамилију. Морамо да водимо рачуна о реду. Наш отац са нашом мајком никада није био разведен. Ако се деси, далеко било, треба га изнети из наше куће, треба да лежи на нашем гробљу поред наше мајке.
- ТРЕЋА ЋЕРКА: Наш је деда био воскар. Правио је свеће и вештачко цвеће за гробље. Ми смо са нашим мужевима прошириле посао. Имамо сада велико погребно предузеће са погребном опремом. Ми би нашег тату достојно на онај свет отпратиле.
- ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Девејој ћерки)*
Ајде да се добацујемо са татицом.

ДЕВЕТА ЋЕРКА: Како?

ШЕСТА ЋЕРКА: Не желим ни да мислим о томе, али када баш хоћете, не можемо да дозволимо да ви саме те трошкове сносител.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Стани на други крај собе, ја ћу да гурнем колица, ти их дочекај, па гурни мени, а татица ће да се радује.

Почињу да се добацују колицима кроз собу, а Сїанојло за њо време одушевљено ључе.

ПРВА ЋЕРКА: Престаните децо да јурцате кроз собу!

ПЕТА ЋЕРКА: Па све ћемо те трошкове ставити на рачун нашег наследства.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Хајде да пређемо с татицом у двориште. Тамо је пространије.

ДЕВЕТА ЋЕРКА: Смири се, хоћу да чујем шта причају.

ШЕСТА ЋЕРКА: Каквог наследства?

ДРУГА ЋЕРКА: Очевине.

СЕДМА ЋЕРКА: Очевине? Чије очевине?

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Па наше очевине. Станојло је, колико знамо богат човек, а ми смо његове ћерке.

ПЕТА ЋЕРКА: И то законите.

ШЕСТА ЋЕРКА: Варате се сестрице. Нема никавог наследства. Наш татица сиромас нема никакве имовине.

ТРЕЋА ЋЕРКА: Како нема?

ШЕСТА ЋЕРКА: Нема. Нема ама баш ништа.

ПРВА ЋЕРКА: А кућа? А ланац продавница и минимаркета?

ШЕСТА ЋЕРКА: Ништа од тога није татицино. Све је то наша мама криво стекла и све је било на њено име.

ДРУГА ЋЕРКА: Како на њено име?! О томе ће суд да одлучује.

ШЕСТА ЋЕРКА: Не. Нема ту ништа више да се одлучује. Када је мама умрла проведена је оставинска расправа и суд је све равноправно поделио на нас пет.

ПРВА ЋЕРКА: За бога милога! Па зар Станојло није на тој оставинској расправи добио неки део?

ШЕСТА ЋЕРКА: На коју фору?

- ПРВА ЋЕРКА: Као муж!
- ШЕСТА ЋЕРКА: Ваша мајка никада нашем оцу није дала развод, па се он није могао оженити нашом мајком. До њене смрти остали су невенчани. Он јадничак ништа нема.
- ТРЕЋА ЋЕРКА: “Јадничак”. Како те није срамота. Ваљда и он има неког удела у целом том богатству?
- ШЕСТА ЋЕРКА: *(Не примећује увреду. Говори и даље љубазно)*
Има, наравно да има, али је он то још пре мамине смрти све потрошио. Давао је вама док сте биле малолетне сваки динар који је зарадио.
- СЕДМА ЋЕРКА: А њега је наша мама издржавала.
- ПЕТА ЋЕРКА: Ви сте обична банда лопова.
- СЕДМА ЋЕРКА: Не можеш тако сестрице јер ништа не знаш. Наша је мајка све радила, све организовала, све водила. Он је само доносио робу са кванташа.
- ОСМА ЋЕРКА: А и ми смо радиле.
- ШЕСТА ЋЕРКА: Мама је нас већ са 5 година стављала за тезгу. Услуживале смо муштерије.
- СЕДМА ЋЕРКА: Имале смо и униформе. Слатке.
- ОСМА ЋЕРКА: Привлачиле смо купце. Многи су само због нас и куповали код маме.
- ПЕТА ЋЕРКА: То се нас не тиче. Ићи ћемо на суд. Наша је мајка умрла од јада због Станојла.
- СЕДМА ЋЕРКА: Наша је мајка умрла од рада. Од тешког мукотрпног рада.
- ПЕТА ЋЕРКА: Нас је отац због ваше мајке напустио. Никада није долазио да нас види.
- ОСМА ЋЕРКА: Није истина. Ваша мама је напустила татицу и одселила се у Крњачу и није дозвољавала татици да вас види.
- СЕДМА ЋЕРКА: Татица вас је кришом сачекивао испред школе и гледао сакривен иза дрвета.
- ШЕСТА ЋЕРКА: И нас је водио да вас видимо.
- СЕДМА ЋЕРКА: И татица је плакао, и ми смо плакале с њим.

ПЕТА ЋЕРКА: *(Подружљиво)*
Шта причате!

ОСМА ЋЕРКА: И нашег брата, докторовог сина смо са татицом са-
чекивали кришом на улици.

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Значи постоји тај син!

ШЕСТА ЋЕРКА: Наш је татица много несрећан човек. Много је у
животу патио.

ПЕТА ЋЕРКА: *(Иронично)*
Ма шта ми наприча!

ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Девејџој ћерки)*
Хајде да изведемо татицу у двориште.

ОСМА ЋЕРКА: И наша мама се увек трудила да утеши и развесели
татицу.

ДЕВЕТА ЋЕРКА: Иди сама, оћу да чујем шта причају.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Виче не обраћајући се никоме посебно)*
Могу ли да изведем татицу у двориште?

ПЕТА ЋЕРКА: Ваша нас је мајка изиграла, преварила, ви сте лопови,
лопови.

ШЕСТА ЋЕРКА: Немој тако сестрице. Нервозна си мало па причаш
свашта.

*Десетџа ћерка се иџра колицима, одџурне Сїанојла, колица крену, она
сачека, џа џојџрчи и ухвџи их и све време забавља џајџицу. Сїанојло је
оџушевљен. Сїално џуче и радује се.*

ДРУГА ЋЕРКА: *(Пејџој ћерки)*
Ћути, овако нећеш ништа постићи.

ПЕТА ЋЕРКА: Не могу да ћутим. Види шта су нам урадиле.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: Овде стварно нема довољно места да се играмо. Једва
чекам да возам татицу по нашој великој тераси.
(Виче из свеџ џласа)
Могу ли да изведем татицу у двориште.
(Нико не обраћа џажњу)

СЕДМА ЋЕРКА: Нема смилa да се вређамо. Наша мајка нас је увек
учила да вас волимо и да сте ви неше сестре.

ПЕТА ЋЕРКА: Копилуше.

ОСМА ЋЕРКА: Наш татица је све нас признао. Ми смо све Станојло-
вићке.

СЕДМА ЋЕРКА: Не Станојловићке, Станојловићеве. Ми смо ћерке Станојловићеве.

ДЕВЕТА ЋЕРКА: И татицу смо нашег увек волеле и тешиле.

ШЕСТА ЋЕРКА: И да наш татица, сиромас, има неке имовине, ми би је равноправно делиле са вама.

СЕДМА ЋЕРКА: Ми волимо нашег татицу, он је наш отац. И вас волимо. Ви сте наше сестре.

ОСМА ЋЕРКА: И зато што вас волимо, ако много желите, оставићемо татицу да живи мало и код вас.

ПЕТА ЋЕРКА: Опа!

ШЕСТА ЋЕРКА: Ако се... не дај Боже... да га изнесете из ваше куће и положите поред ваше мајке у, хоћу рећи, ако случајно...

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Шта вам пада на памет!

СЕДМА ЋЕРКА: Хтеле смо само да покажемо добру вољу.

ШЕСТА ЋЕРКА: Трошкове ћемо наравно да делимо.

Десетта ћерка отвара врати од сипеништва и извози колица са шлогираним Сјанојлом. После тога се чује ломљава и врисак. Заокуйлене разговором ћерке не реадују.

ПЕТА ЋЕРКА: Које бре трошкове!?

ЧЕТВРТА ЋЕРКА: Оћете да нам утрапите шлогираног Станојла?!

ШЕСТА ЋЕРКА: Па малочас сте хтеле да вам оставимо Станојла. Да га негујете и поред ваше покојне мајке, ако, не дај Боже...

ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Уирчава уљакана и шокирана)*
Стремкнула сам татицу низ степенице.

Нико не обраћа на њу љажњу.

ПЕТА ЋЕРКА: Ви сте га с вашом мајком залудиле и опљачкале, ви га чувајте шлогираног, ви га и сахрањујте како оћете.

ДЕСЕТА ЋЕРКА: *(Завришии)*
Ама чује те ли ви мене! Стремкнула сам татицу низ степенице!

Настаје тијац. Сви се укоче у месту како су стајали. Са улице су чује сирена хитне помоћи. Над занемелом сценом

СПУШТА СЕ ЗАВЕСА